

บทนำ

ปิยโต ชายเต โสโก
ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีแต่ความเศร้าโศก

เมืองพิษณุโลก พุทธศักราช ๒๑๑๗

“มาลัยเจ้าคะคุณปราง”

หญิงสาวส่งยิ้มอ่อนจางให้บ่าวของตน มือเรียกรับมาลัยมะลิซ้อนหอมกรุ่นที่ตั้งใจร้อยเรียงไว้ ก่อนจะบรรจงคล้องลงบนโกศมุขสีขาวสะอาดตานัยน์เนตรคู่งามหม่นหมอง เพียงทวนระลึกถึงใบหน้าเจ้าของเก้าอี้ในโกศใบนี้คราใด กระบอกตาทั้งสองพลันแสบร้อนเสียจนต้องฝืนข่มอารมณ์อ่อนไหว

ล่วงเลยมาราวขวบปีแล้วที่มารดาจากไปด้วยโรคภัยที่รุมเร้ายาวนาน กอปรกับข่าวร้ายที่ได้รับทราบพาให้ร่างกายที่ลัมเจ็บบเป็นทุนเดิมมีอาทนามทน คุณหญิงเขียนจันทร์จึงสิ้นใจเสียก่อนที่จะได้มีโอกาสหวนคืนสู่เมืองพิษณุโลกสองแคว สถานที่ที่เคยหมายมั่นไว้ว่าจะต้องเป็นเรือนตายในหัววาระสุดท้ายแห่งชีวิต

ลูกพาคุณแม่กลับคืนเรือนของเราแล้วหนาเจ้าคะ

ปลายนิ้วเรียวยาวลอบกริดหยาดน้ำใสที่ไหลรอดจากทางหางตา

แสดงออกรวากับว่าหล่อนนั้นหาได้โศกเศร้าอาลัยไม่

แต่มีหรือบ่าวไพร่ซึ่งอยู่รับใช้กันยาวนานจะมองไม่ออก คุณหนูของตนเพียงแสรังทำว่าตนเองนั้นเข้มแข็ง ยิ่งกำเพงที่เจ้าหล่อนเพียรสร้างสูงชันเพียงใด ยิ่งตอกย้ำว่าภายในจิตใจของหญิงสาวผู้นี้เหนียวหนาแสนสาหัส

“รีบเข้าวังเถิดเจ้าคะ หากสายกว่านี้ ประเดี๋ยวจักโดนเอ็ดเอาได้นะเจ้าคะ”

นางน้อม บ่าวคนสนิทของคุณหญิงเขียนจันทร์ว่า มือป้อมแตะลงบนท่อนแขนเรียวเสลา เห็นโฉมสะคราญของคุณหนูแล้วอดคะเนถึงผู้เป็นมารดาไม่ได้ เพราะดวงหน้างามล้ำถอดแบบมาจากคุณหญิงเขียนจันทร์ครั้งยังสาวมิผิดเพี้ยน คงมีเพียงแววตาแสนเย็นชา และท่าทางไว้วางใจที่ผิดแผกออกไป แต่มิใช่เรื่องแปลกอันใด เนื่องจากสตรีนางนี้เป็นถึงบุตรของขุนนางชั้นเจ้าพระยา ซ้ำยังถูกอบรมบ่มักิริยาในรั้ววังมานับแต่เยาว์วัย การวางตัวย่อมไม่เหมือนสาวชาวบ้านธรรมดา

ทว่าชะตาชีวิตของปรางนั้นแสนอาภัพ เพราะนอกจากสิ้นบิดาไปแต่ครั้งสงครามช้างเผือก ยังต้องสิ้นมารดาด้วยโรคตรอมใจ ยามนี้จึงเหลือเพียงตัวคนเดียว ด้วยไม่มีพี่น้องหรือญาติสนิทที่จะให้พึ่งพิงได้

เมื่อไม่มีพันธะใดให้ต้องห่วงกังวล หลังเสร็จสิ้นงานศพของคุณหญิงเขียนจันทร์ที่กรุงศรีอยุธยา ปรางจึงตัดสินใจตามเสด็จพระมหาอุปราชและพระชายากลับมายังเมืองสองแคว ซึ่งเป็นบ้านเกิดเดิม

เรือนหลังเก่าถูกเผาอดวายไปด้วยไฟสงคราม หญิงสาวและบ่าวชราที่อยู่รับใช้กันมายาวนานจึงต้องมาอาศัยอยู่ยังเรือนที่ทางการสร้างไว้เพื่อรองรับครัวไทยมอญ ตลอดจนผู้คนที่หนีภัยภัยมาพึ่งพระบารมีของอุปราชพระองค์ใหม่

แม้จะลำบากกว่าครั้งเก่าก่อน แต่เมื่อปรางย้ายชุดเป็นหนักหนาว่าหล่อนอยู่ที่นี่ได้ นางน้อมจึงมิกล้าชุดความต้องการนั้น

“ที่เหลือข้าฝากเป็นธุระที่หาแม่ น้อม”

เพราะเพิ่งย้ายขึ้นมาได้ไม่นาน ข้าวของในเรือนจึงยังไม่เรียบร้อยดี ไหนจะของที่เพิ่งส่งตามมาทางเกวียนอีก ทราบความจากจดหมายว่าจะมาถึงเรือนในช่วงบ่ายคล้อย นางน้อมจึงรับคำ ดวงตาฝ้าฟางคอยมองตามแผ่นหลังของหญิงสาวไปจนลับสายตา

“แม่ปราง”

ร่างอรรชรสืบท้าไปยังทิศทางที่เสียงเรียกดังขึ้น เห็นเกลอเก่าที่ต้องแยกจากกันเมื่อครั้งถูกหงสาวดีเข้ารุกราน ดวงตากลมโตจึงฉายแววดีใจ รอยยิ้มยินดีที่ระยะหลังแทบจะมิปรากฏให้เห็นอาบไล่ทั่วใบหน้าหวานละมุน

“แม่เพ็ญรึนั่น ข้ามิได้ตาฝ้าตาไปใช่ฤๅไม่ว่า”

อาการยินดีทำให้หญิงสาวเก็บความตื่นเต้นไว้มิอยู่ สองมือจึงเขย่าแขนของสหายรักประหนึ่งดรุณีน้อย ซึ่งก็นับว่าน้อยคนนักที่จะได้เห็น อากัปกิริยาเช่นนี้ของสตรีที่มักตีหน้านิ่งอยู่เป็นนิตย์

“ต้องเป็นข้านะซี แม่ลืมเกลอเก่าผู้นี้ไปแล้วหรือไร”

“พุทไร ข้ามิได้หมายความว่าเยี่ยงนั้น...นี่เจ้า...”

เมื่อเห็นร่างเล็กแต่งกายด้วยเครื่องนุ่งห่มเฉกเช่นนางในดุกกัน ดวงตากลมโตจึงเบิกขึ้น

“เพลานี้องค์ดำทรงเกณฑ์คนเข้ารับราชการในวัง ทดแทนกำลังพลเดิมที่ถูกโอนย้ายไปกรุงศรีฯ พี่เพิ่มแลตัวข้าจึงได้เข้าวังรับใช้พระองค์ท่าน สมดังความปรารถนาของพ่อแลแม่แล้วละแม่ปราง”

แวตาทองของปรางอ่อนแสงลงเมื่อได้ยินยลประโยคหลัง ครอบครัวยุของเพ็ญนั้นมิใช่ข้าราชการหรือขุนนาง ทว่าเป็นครอบครัวของชาวนา ที่มารู้จักกันได้เป็นเพราะนางผาด มารดาของเพ็ญเป็นเพื่อนรักกับคุณหญิงเขียนจันทร์ มิตรภาพของมารดาจึงนำพามาสู่รุ่นลูกสืบไป ส่งผลให้ปรางและเพ็ญได้สนิทสนมกันมาตั้งแต่จำความได้ ก่อนที่จะต้องแยกห่างกันไปด้วยศึกสงครามซึ่งกินเวลานานราวสิบขวบปี ปรางจึงมีเรื่องมากมายที่อยาก

ไต่ถาม เพราะไม่รู้วาทผ่านมาสหายและครอบครัวต้องพจญกับเคราะห์กรรม เช่นใดบ้าง

ครั้นได้รับทราบถึงความสูญเสีย ดวงตาคุโศกจึงอ่อนแสงลง สองมือกุมมือเล็กของเพ็ญไว้ สัมผัสได้ถึงความสากกร้านตึงคนตราตรำทำงาน ยิ่งล้าทับว่าช่วงชีวิตที่ผ่านมาเกลอเก่าผู้นี้คงจะลำบากไม่น้อย

ทว่าคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาจนชินชากลับทำเพียงระบายยิ้มในหน้าไม่หวนระลึกถึงความหลังครั้งเก่าก่อนอีก เสียงใสเล่าถึงพี่ชายเพียงคนเดียวที่ตนเองมีความภาคภูมิใจยิ่ง

“แต่คนที่ปีติยินดีที่สุดคงมีพี่ข้านี้แล ร่ำร้องอยากจ้กรับราชการมาตั้งแต่ครั้งเห็นพี่แก้วแลพี่หัตถ์ถวายงานเจ้านายพระองค์ก่อน...จริงซี พุดถึงสองคนนี้แล้ว ข้าจึงนึกถึงพิกุลขึ้นมา นางเป็นเยี่ยงไรบ้าง กลับมาด้วยเจ้าฤาไม่ แม่ปราง”

ชื่อของหญิงรุ่นน้องทำให้ปรางชะงักนิ่งไปชั่วขณะ ลอบขบริมฝีปากอึมเข้าหากัน แต่ไม่ทันได้ตอบสิ่งใด สืบเนื่องจากเสียงห่อตบึงของขบวนม้าที่ตั้งอยู่ไม่ไกล เห็นธงสีแดงสดอันเป็นตราประจำพระองค์ออบกับฝุ่นดินที่คละคลุ้งตามจิ้งหะการวี่งของอาชาตัวใหญ่ สตรีทั้งสองจึงเร่งเร่งกายเข้าข้างทาง เพื่อมิให้เป็นที่ยึดขวางทหารกล้าในพระเจ้าแผ่นดิน

เสียวินาทีที่เจ้าสี่ขาควบผ่านหน้าไป ร่างแกร่งในเครื่องแต่งกายเช่นขุนศึกแห่งกรุงศรีอยุธยาทำใจคนมองสั่นสะท้าน เพราะแม้จะเป็นเพียงระยะเวลาลั้นๆ แต่ปรางกลับจดจำได้ในทันทีว่าชายบนหลังม้าคือผู้ใด

ราวกับภาพของเขาสลักลีกลงไปในดวงใจและจิตวิญญาณ เพราะไม่ว่ากาลเวลาผ่านผันมายาวนานเพียงใด ใจดวงนี้ก็ยังจารจำถ้อยคำไจร้ายที่บุรุษผู้นั้นฝากฝังเอาไว้ เสมือนว่าเขาเกลียดชังหล่อนเสียเกินจะพรรณนา

‘หากเจ้าอยากพบหน้าคนรักถึงเพียงนี้ เหตุใดจึงมิยอมไปตามหามันด้วยตนเอง ไฉนจึงปล่อยให้แม่พิกุลไปที่นั่น ทั้งที่เจ้าก็รู้ว่ามันหาใช่ที่ของนางไม่ แต่เป็นเจ้า!’

อาการเจ็บร้าวทั่วแผ่นอกบางประหนึ่งฤทัยดวงน้อยกำลังถูกขยำขยี้
พาให้ต้องยกมือเรียวขึ้นทาบทับหน้าอกตนเองไว้ ขบกลีบปากแน่นจนได้
กลิ่นคาวเลือดจางๆ แต่เจ้าของร่างกายได้อาหารไม่ เพราะความเจ็บที่กาย
มีอาจเทียบได้แม้แต่เลี้ยวเดียวของดวงใจที่ร้าวราน

๑

ใจร้าย

ขบวนม้าหยุดลงบริเวณเขตพระราชฐานชั้นนอกของพระราชวัง
จันทร์ อันเป็นที่ประทับของพระมหาอุปราชวังหน้า

“ถวายบังคมพระพุทเจ้าข้า”

เหล่าทหารกล้าซึ่งแต่เดิมเคยสังกัดอยู่ยังกรุงศรีอยุธยาถวายความ
เคารพแด่เจ้าชีวิตคนใหม่โดยพร้อมเพรียง ดวงตาหลายสิบคู่ต่างหลุบมอง
เพียงหลังพระบาท จนกระทั่งได้ยินสุรเสียงทรงอำนาจสั่งความ จึงค่อยๆ
เหลือบตามองพระพักตร์ แต่ยังไม่คลายความเกร็งเกรงในบารมีของ
พระราชโอรสองค์ใหญ่ในพ่ออยู่หัวแห่งอยุธยาครีรามเทพนครองค์ปัจจุบัน

เมื่อความหวังของชาวสยามหวนคั่นสู่แผ่นดิน หลังจากตกเป็นองค์-
ประกันยังกรุงหงสาวดีนานราวแปดปี พ่ออยู่หัวจึงทรงมีรับสั่งสถาปนา
พระราชโอรสองค์นี้ขึ้นเป็นพระมหาอุปราชแห่งอยุธยาครีรามเทพนคร
รั้งตำแหน่งเจ้าฟ้าเมืองพระพิษณุโลกสองแคว ซึ่งเป็นหัวเมืองทางเหนือและ
ยังเป็นหน้าด่านสำคัญของกรุงศรีอยุธยา

หากจะเฝ้าความถึงอดีต กว่าสมเด็จพระมหาธรรมราชาหรือพ่ออยู่หัว

องค์ปัจจุบันจะยินยอมสงบศึกกับพระเจ้ากรุงหงสาวดี เมืองสองแควก็ถึงคราวบอบช้ำมากนัก แม้พระองค์จะทรงพยายามต้านทัพเป็นสามาร แต่กำลังไพร่พลของผู้รุกรานมีมากกว่า กอปรกับครานั้นพิษณุโลกเกิดโรคระบาดซ้ำยังขาดเสบียง การขึ้นสู้ต่อไปจึงแต่นำมาซึ่งความเสียหาย ด้วยเป็นรองทั้งพยุหเสนาและศัสตราวุธ พระองค์จึงยอมอ่อนน้อมต่อพระเจ้าบุเรงนองเพื่อรักษาเมืองสองแควไว้ มิให้ถูกทำลายย่อยยับเฉกเช่นเมืองอื่นๆ

ครั้นกรุงศรีอยุธยาถูกฝ่ายพม่าล้อมโจมตีแตกพ่าย และตกเป็นผู้ปราชัยในการศึกเมื่อปีพุทธศักราช ๒๑๑๒ พระเจ้าชนะสิบทิศจึงมีพระบรมราชโองการให้ราชากิษะกสมเด็จพระมหาธรรมราชาขึ้นเสวยราชย์ผ่านพิภพครองบัลลังก์ศรีอยุธยาแทน ส่งผลให้ขุนนางเดิมในเมืองพิษณุโลกนี้ถูกถอนกำลังลงไปยังกรุงศรีอยุธยาเสียจนแทบไม่เหลือผู้ใด

บัดนี้พระนเรศวรมีรับสั่งให้จัดหากำลังพลคนรุ่นใหม่เพื่อทดแทน และยังจัดให้มีการฝึกวิชาการรบตามสรรพวิทยาของพระองค์เอง

“เดินทางขึ้นมาไกลนัก ดูที่คงยังมิได้พักหลับนอน เชิญท่านเจ้าคุณไปพักให้สำราญใจก่อนเถิด ยังมีต้องให้ทหารของท่านเร่งฝึกวิชาในวันนี้ดอก”

สุรเสียงทรงอำนาจรับสั่งเป็นการทิ้งท้าย ก่อนที่พระองค์จะทรงลงมือซ่อมพิชัยยุทธกับขุนศึกคู่พระทัยอีกครั้ง

เชิงดาบแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อนพาให้เหล่านักรบหนุ่มไม่อาจถอนสายตา หมายใจเป็นแม่นมั่นว่าด้วยพระบารมีในจอมทัพพระองค์นี้จะทำให้กรุงศรีอยุธยาได้คืนความเป็นไทจริงๆ ลักครา และเมื่อมีวสานได้เป็นข้าราชการใต้ร่มพระบารมีแห่งพระองค์ท่าน พวกเขาก็พร้อมที่จะพลีชีวิตรบพุ่งเพื่ออนาคตสภาพค้ำชูมาตุภูมิของตนให้จงได้

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าพระพุทธเจ้าข้า!”

เรือนไม้ทรงไทยหลังใหญ่ปรากฏอยู่ในคลองตา แม่สภาพของเรือน
ผุพังไปบ้างจากไฟสงคราม แต่ยังโชคดีที่มีได้ถูกเผาทำลายไปเสียทั้งหมด
จึงยังพอซ่อมแซมต่อเติมให้กลับคืนคล้ายของเดิมได้

เพียงเห็นร่างท้วมของสตรีที่ชะเง้อคอยอยู่ตรงชานเรือน รอยยิ้ม
ละมุนพลันแต่งแต้มบนมุขปากหยัก ใบหน้าที่มักเคร่งขรึมอยู่เป็นนิตย์จึงดู
อ่อนโยนขึ้นกว่าเก่า

“พ่อทวด!”

มือใหญ่วางห่อผ้าและดาบคู่กายลงข้างลำตัวได้ทันช่วงที่ ก่อนที่ร่าง
แกร่งจะถูกมารดาวิ่งเข้าไปในอ้อมอกเสมือนเขาเป็นเด็กชายตัวน้อยใน
วันวาน

ขุนศึกหนุ่มประนมมือแนบตักอุ่นของบุพการี เห็นน้ำใสที่เอ่อคลอ
รอบดวงตาของคนเป็นแม่แล้ว กระบอกตาพลันร้อนผ่าวตาม นับแต่เข้ารับ
ราชการยังกรุงศรีอยุธยาจนบัดนี้ ก็เนิ่นนานเสียเหลือเกินที่เขามีได้มี
โอกาสพบเจอครอบครัวของตน

คราแรกที่ทราบความว่าพระพิษณุโลกพ่ายสงคราม ข้ายังผจญด้วย
ไ้ใช้ทรพิษระบดใจเขาพลันหวาดวิตกด้วยเกรงว่าทั้งบิดาและมารดาจะมี
ภัยอันตราย ทว่าโชคดีที่บิดาของเขาเตรียมการรับมือไว้อย่างดี จึงพาคนใน
เรือนหลีกหนีไปยังบ้านเกิดเดิมของตน ก่อนจะหวนคืนกลับมาเมื่อยามศึก
สงบลง

“กราบคุณพ่อคุณแม่ขอรับ”

มืออวบที่มีไ้ได้นุ่มเนียนเหมือนครั้งเก่าก่อน ตอกย้ำว่าหลายขวบปีที่
ผ่านพ้น ทั้งบิดาและมารดาคงลำบากไม่น้อย แต่บุพการีทั้งสองยังคงมีรอย
ยิ้มในหน้าให้ไ้ได้เห็น

“ไ้หัวพระเถิดลูก”

ความปิติยินดีก็وبرกับความภาคภูมิใจในตัวบุตรชายเพียงคนเดียว
ทำให้ดวงตาที่เริ่มฝ้าฟางไปตามกาลเวลาไม่อาจถอดถอนไปจากใบหน้าคม

เข้มของขุนคี่หนุ่ม

หมื่นสุรเสนา ที่บัดนี้ถูกย้ายสังกัดกรมกองมาสู่กองทหารอาทมาต อันเป็นกองทหารใหม่ภายใต้การปกครองของเจ้าฟ้าวังหน่องศัปปัจจุบัน ก้มกราบและสวมกอดบุพการีของตนอีกครั้ง รอยยิ้มในหน้าปรากฏขึ้นด้วยความปิติยินดีต่างกัน

“แม่เจ้าลงครวเองตั้งแต่โกโให้ สำนับมากมายจนแทบจกเลี้ยงคนได้ทั้งหมู่บ้านทีเดียวละ”

สิ้นคำเย้าของอดีตขุนนางเก่าพาให้มือป้อมประทับลงบนต้นแขนโดยพลัน เห็นท่าทางกระแจะกระงอดดูสาวแรกรุ่นของคู่ทุกข์คู่ยากแล้ว หลวงราชมงคลจึงอดหัวเราะมิได้

“เดินทางมาไกลคงจกเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวนัก ไปอาบน้ำก่อนเถิดลูกแม่จกให้คนอุ่นกับข้าวไว้คอยท่า”

แม่นายของเรือนว่าพลางเร่งรุดไปสั่งความบ่าวไพร่ นายทหารหนุ่มจึงระบายยิ้ม ดวงตาริยาบเจือแววอ่อนโยนมองไปรอบเรือนที่เคยร้างราไกลหลังจากการอนแรมไปถึงแดนคัทรูอยู่ราวขวบปี ก่อนจะคืนสู่กรุงศรีอยุธยาเมื่อยามลับเปลี่ยนกำลังพล

แต่นั้นก็ยังมิเทียมเท่าการได้หวนกลับมายังเมืองสองแควแห่งนี้ กลิ่นกองไฟและไอนินที่ลอยปะทะจมูกย้าชัดว่าเวลานี้เขาได้เหยียบย่างสู่ผืนดินอันเป็นมาตุภูมิแท้จริงของตน ร่องรอยของความดีใจจึงอาบไล่ไปทั่วใบหน้าและดวงตา

“ลูกเปลี่ยนไปมากหนา”

คำเอ่ยเพียงสั้นๆ ของผู้เป็นบิดาทำให้กลิ่นเนตรเนียบคมผินมองกลับมา จู่ก็กลางตาอ่อนแสงล้นระริก ทว่าเพียงชั่วครู่เท่านั้น

“ติดสุรด้วยใช่ฤๅไม่ ขนาดพอนั่งห่างถึงเพียงนี้ยังได้กลิ่น มีเรื่องทุกข์ใจอะไรไร้พ้อหัดเอ่ย”

หมื่นสุรเสนาน้อมรับคำของคนอาวุโสกว่าแต่โดยดี เพียงแต่มิได้อ้าง

ถึงว่าสิ่งใดเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาคอยร่ำสูรอาอยู่เป็นอาจิน

ยามนี้สุราเมรัยคงเป็นเกลอที่เข้าใจเขาได้ดีที่สุด เพราะความมก
เสียงที่เกิดขึ้นในอกนั้น ไม่ว่าเวลาจะล่วงเลยมายาวนานเพียงใด เขาก็มีเคย
ซัดมันให้หมดไปได้สักครา

หมายใจจะรพพุ่งให้ชีวาวาย ด้วยนอกจากจะเป็นการตอบแทนคุณ
แผ่นดินแล้ว ความตายอาจทำให้พ้นห่วงทุกขระทมไปได้

หัวใจเจ้ากรรมนี้หนอ โฉนจึงตื้อตึงได้ถึงเพียงนี้

บุรุษหนุ่มที่ชั่วชีวิตคร่ำครึมามากมาย แม้ต้องคมดาบศัตรูยังมีอาจ
ระคายได้เท่าต้องพิษร้ายจากสิ่งที่ใครต่อใครเรียกขานว่า ‘ความรัก’

“เจ้าแน่ใจหนาว่าจักมิให้ข้าแลพีเพิ่มไปส่ง อีกครู่เดียวก็จักถึงเพล
ลับเปลี่ยนนวรยามแล้ว รอบประเดี้ยวมิได้ฤฯ”

เพ็ญเอ๋ยถามคนข้างกายด้วยความกังวล ยิ่งเห็นแสงตะวันรางเลือน
ลงไป หล่อนก็ยังไม่วางใจ แม้อบข้างจะดูสงบนิ่งเสมือนมิเคยมีศึกสงคราม
แต่บ้านเมืองตอนนี้มีไชยามปกติ ภัยอันตรายล้วนมีอยู่ทั่ว โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่ง เหล่าทหารจากเมืองเจ้าประเทศราชที่คอยดักจุดคร่าหญิงเคราะห์ร้ายไป
ย่ำยี หล่อนจึงยังไม่อยากปล่อยยให้สหายเดินทางเพียงลำพัง

“มิเป็นกระไรดอก เรือนข้าอยู่ห่างจากวังจันทน์ไม่มาก เลาะไปทางวัด
ใหญ่เพียงชั่วเคี้ยวหมากแกลกเท่านั้น ขอเจ้าอย่าพะวงไปเลย แล้วพบกัน
วันพรุ่งหนาแม่เพ็ญ”

เมื่อปรางลำทับเป็นหนักแน่น ร่างเล็กจึงไม่กล้าหัดทาน ได้ยินว่าอีก
ฝ่ายมีสัมภาระที่ส่งขึ้นมาจากกรุงศรีอยุธยาในวันนี้ คงจะเป็นของสำคัญนัก
เกลอของหล่อนจึงมีท่าทีเร้งรีบ ดวงตากลมโตเจือแววอาทรมองตามแผ่น
หลังเนียนไปจนลับสายตา พร้อมภาวนามีให้มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับสตรีที่เพ็ง
แยกจากไป

ปากคนที่กำลังสืบทอดอาชีพเร่ร่อนนั้นก็เร่งฝีเท้าของตนแข่งกับดวงอาทิตย์ที่กำลังจะพ้นเส้นขอบฟ้า ทว่าไม่อาจทันกาล เพราะคืนนี้เป็นคืนเดือนมืด ท้องฟ้าจึงอับแสงเรไร ยามนี้จึงมีเพียงคบไต้ในมือที่ถือติดมาด้วยช่วยส่องนำทางให้

ฮูก ฮูก

เสียงนกกลางคืนดังคลอมากับสายลมหวีดหวิว อดคิดมิได้ว่าไฉนวันนี้หนทางรอบกายจึงร้างราผู้คนจนผิดวิสัย ทั้งที่ปกติหล่อนเคยเดินทางในเวลานี้อยู่บ้าง ยังพอมีชาวบ้านที่ลี้ภัยจรไปมาเป็นเพื่อนร่วมทาง มิได้เสียบ่วงเวงดังเช่นที่เป็นอยู่

ในขณะที่สองขากำลังก้าวเดิน หางตาเหลือบเห็นเงาตะคุ่มเบื้องหลัง ปรางจึงสะกดกลั้นความหวาดกลัวไว้แล้วเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น ทว่าเหมือนอีกฝ่ายจะดูที่อยู่ก่อนแล้ว เมื่อมันเห็นว่าหล่อนรู้ตัว จึงออกวิ่งประชิดพร้อมตะครุบปากอิมไว้ด้วยฝ่ามือหยาบกร้านก่อนเสียงร้องจะเล็ดลอดออกไป

พันคมจับเข้ากับฝ่ามือนั้นเต็มแรงจนผู้ถูกรานสะตุ้งสุดกาย มันจึงเผลอปล่อยมือออก เป็นโอกาสให้ร่างแบบบางสลัดตัวพ้นจากการเกาะกุม คบไต้ในมือที่บัดนี้สิ้นแสงไฟถูกนำมาใช้เป็นอาวุธป้องกันกาย หญิงสาวจึงยกมันกลับไปยังทิศทางที่ฝ่ายตรงข้ามยืนอยู่ สองเท้าคอยก้าวถอยหลัง เมื่อเห็นว่าห่างมาไกล จึงเตรียมจะออกวิ่งต่อ

แต่เมื่อหรือที่กำลังของสตรีจะต้านทานบุรุษได้ เพราะเพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น ชายฉกรรจ์ที่โปกผัวบดบังใบหน้ามืดซิดก็เข้าถึงตัว มือหยาบกระชากปลายผมเสียทีเดียว ร่างทั้งร่างก็ลอยละลือกลับสู่อ้อมอกมันอีกครั้ง

ครานี้أيคนหยาบซ้ากอดรัดเสียจนปวดร้าวนไปทั่วทั้งตัวประหนึ่งกระตุกจะแหลกสลาย เสียงคำรามต่ำในลำคอฟังแล้วน่าขยะแขยงเหลือทน ปรางจึงรวบรวมแรงเหวี่ยงสุดท้ายกระเทียบเท้าลงไปบนหลังเท้าของมันเสียเต็มแรง พร้อมตอกลอกเข้าที่หน้าท้องจนมือหยาบคลายออกอีกครั้ง ทว่ายังไม่ทันได้หลีกหนีตามใจหมาย คราวนี้ชายร่างยักษ์คงโกรธาสุดกำลัง แร่

ตัวของเธอฝ่ามือที่กระทบใบหน้าจึงพาให้หล่อนแทบสิ้นสติ

เผียะ!

“ช่วย...ช่วยด้วย”

เผียะ!

แก้มवलอีกข้างส่ายร้อน กลืนความเล็ดตอบวอลไปทั่วโพรงปาก ก่อนที่เกศาเงางามจะถูกจิกขึ้นจนดวงหน้าแดงนงเงย แสงจากตะเกียงที่อีกฝ่ายถืออยู่สะท้อนให้เห็นแวตาทักขพะดังคนกลัดมัน ในยามนั้นความสิ้นหวังพลันครอบคลุมดวงใจ หยาดน้ำตาพาดวงตาพรำมัวบังร่างของผู้รุกรานไป คงเหลือเพียงเสียงสะอื้นให้ราวกับจะขาดใจเมื่อรับรู้ถึงฝ่ามือหยาบโลนที่กำลังปิดป้ายไปทั่วเอวบาง

“ช่วย อีก ช่วยซ้ำด้วย”

เสียงแหบต่ำดังขีดติดใบหู แต่ปรางไม่อาจจับใจความได้ว่าผู้พูดเอื้อนเอ่ยด้วยภาษาใด

แม้ร่างกายจะอ่อนแรงแต่หัวใจยังไม่สิ้นความเพียรพยายาม หล่อนอาศัยจังหวะที่คนบนร่างผละห่างและกำลังปลดผ้าถุงท่อนล่าง กำทรายไว้ในมือ แล้วปาดไต่ดวงตาของมันจนได้ยินเสียงร้องครวญครางดุจสัตว์ป่าที่บาดเจ็บ

ร่างแบบบางกระเสือกกระสนที่จะเอาตัวรอดไปจากภัยพาลให้จงได้ จึงขมใจกลั้นอาการจุกเจ็บตรงหน้าท้องซึ่งเกิดแต่แรงชกของคนที่ยื่นกระหายเสียงจนหน้ามืดตามัว

ปรางออกวิ่งทั้งน้ำตานองหน้า ก่อนที่ร่างปลิวลมจะปะทะเข้ากับบางอย่างจนเจ็บร้าวไปทั่วทั้งกาย สติล้มปรัญญะสุดท้ายจึงดับลง พร้อมกับทั้งฝ่ามือที่กำอกเสื้อของผู้มาใหม่ไว้แน่น

ชะตาชีวิตของหล่อนจักมีอันต้องสิ้นลงเช่นนี้จริงฤ

น่าอดสูเสียจริง แม่ปรางเอ๋ย...

๒

ชิงช้า

“ไฉนวันนี้จึงกลับเรือนเร็วนักล่ะขอรับ กระผมเห็นว่าหมื่นท่านจักอยู่ฉลองด้วยพวกกระผมที่นั่นจนสว่างเสียอีก”

ร่างสูงรับจอกจากทหารในสังกัดแล้วยกขึ้นจดขีดริมฝีปาก รสขมปร่า ทว่าเสาร้อนของสุราไหลผ่านลำคอ ก่อนที่ขุนคี่กหนุ่มจะสลัดศีรษะน้อยๆ ยกมือแกร่งขึ้นเป็นเชิงห้ามปรามมิให้ผู้ใดบังคับบัญชาารินเพิ่ม

“พวกเอ็งลืมแล้วๆว่าวันพรุ่งเรจักต้องฝึกพิชัยยุทธ์ หากเมามายไปมีหวังจักได้หลังลายกันถ้วนทั่ว”

“พุทไธ่ อย่าพูดเป็นกลางเช่นนั้นซีขอรับ หว่ยท่านเจ้าคุณคราก่อนยังแสบราวมิรู้ลืม”

หมื่นสุรเสนาส่ายหน้าไปมาอย่างระอาใจ มือใหญ่หยิบดาบคู่กายขึ้นสะพายหลังพลางตบ่าหนุ่มรุ่นน้อง กำชับมิให้อีกฝ่ายตั้งวงกันจนย่ำรุ่ง ด้วยเกรงว่านอกจากโทษทัณฑ์ของผู้เป็นนายแล้ว จะพ่วงมาด้วยพระราชอาญาจากองค์จอมทัพ

“ข้าใครคั้นเรือนก่อน แล้วพบกันที่ลานฝึกวันพรุ่ง”

บุรุษหนุ่มที่ยังมีคลายอาการงุนงงยกมือขึ้นหวดคลึงขมับ คาดว่า ครานี้พวกลูกน้องจะเล่นพิเรนทร์เกินไปเสียแล้ว แมร์สชาติจะถึงใจเพียงใด แต่ฤทธิ์เหล่าแรงถึงเพียงนี้ ต้มกินบ๋อยเข้ามีหวังจะเสียการงานกันไปทั้ง ผู้ใหญ่ผู้น้อย

“ช่วย...ช่วยด้วย”

ระหว่างทางกลับเรือนนั้น หูแว่วเสียงแหบระโหยดังมาตามสายลม จึงยกคอปไฟขึ้นเพื่อส่องมองรอบข้าง เขาไม่ใช่คนหวาดกลัวต่อผีสงหรือเรื่อง เหนือธรรมชาติใดๆ ทว่าชั่วชีวิตนี้ก็หาเคยประสบพบเจอกับตนเองไม่

เมื่อพบเพียงความว่างเปล่า ขาทั้งสองจึงออกเดินอย่างช้าๆ เปลือก ตาสีหม่นปิดลงพลางลอบสอดลมหายใจ

จู่ๆ ภาพจำของหญิงสาวนางหนึ่งเมื่อครั้งยังอยู่กรุงศรีอยุธยา ก็พลัน ผุดขึ้นในห้วงคำนึง

ครานั่นดวงเนตรกลมโตดูจเนื้อทรายตื่นตระหนก ทว่าสาวเจ้ายังฝัน ทำเสมือนตนเองไม่เป็นอะไร ทั้งที่เกือบจะถูกอริราชศัตรูข่มเหง

แต่ผู้ใดจะคิดเล่าว่าท้ายที่สุด โชคชะตาจะเล่นตลกเสียจนดลใจให้ เจ้าหล่อนปลงใจร่วมเรียงเคียงหมอนกับขุนศึกแดนศัตรูไปเสียได้

ความรักนี้หนา...ไยมิเคยปรานีหัวใจผู้ใดเสียเลยเล่า

เพราะแม้จะผ่านพ้นมาหลายชวปี ใจเขาก็มิเคยผันเปลี่ยนไปจาก สตรีนางนั้นเลยสักครา

ข้าคงรับเอาไว้มิได้ดอกเจ้าคะ ขอภัยที่ข้าต้องพูดเช่นนั้น แต่ยังมีสตรี ที่ดีแลเพียงพร้อมพอที่ยักเคียงคู่พี่หัดอีกมากมาย ได้โปรดให้ข้าได้เป็นน้อง สาวคนเดิมของพี่เถิดหนา

เสียงเสนาะหูและใบหน้านางซึ่งของผู้พูดยังคงชัดเจนเสมือนเจ้าตัว ยังคงอยู่ต่อหน้าเขาในเวลานี้ ความซอกซำที่กัดกร่อนหัวใจมายาวนานพาน ให้บุรุษหนุ่มต้องทาบแผ่นอกตนเอง เพื่อจะระบายความเจ็บปวดลงไปได้บ้าง

ชาตินี้พี่ไรรวสนาได้เคียงคู่เจ้า...แม่พิกุลเอ๋ย

พลัก!

ดวงตาริย่าวเบิกขึ้นตามแรงปะทะของบางสิ่ง ปรากฏเป็นสตรีที่บัดนี้ ผมเผ้ากระเซิงเสียจนบดบังใบหน้า ทว่าไม่ทันได้ไต่ถามสิ่งใด เพราะกายเบา หิวรากับรู้รึ้นหนักนั้นซึ่งหมดสติลง ก่อนที่แสงไฟในมือจะสาดส่องให้เห็น ดวงหน้ายับเยินที่เขานั้นจดจำได้ฝังใจ เสียงทุ้มจึงอุทานออกมาด้วยความ ตื่นตระหนก

“แม่ปราง!”

گرامแกร่งบดเข้าหากันแน่นเพียงเห็นว่าการันในอ้อมแขนคือคนที่ ตนเองนั้นแสนจะชิงชัง แต่เมื่อรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังตกอยู่ในภยันตราย ชายชาติทหารจึงละทิ้งความรู้สึกเหล่านั้น แล้วประคองร่างบอบช้ำพึงไว้กับ โคนต้นไม้

เห็นต้นเหตุของเรื่องทั้งปวงที่กำลังวิ่งตามมาอย่างกระหืดกระหอบ แล้ว ชุนตึกหนุ่มพลันคำรามล่อรถไฟฟัน มือที่ว่างจากการถือคบไฟคว่ำดาบ ออกมากวัดแกว่งอย่างชำนาญ คาดว่าอ้ายโจรผู้ขลาดเขลาคงรับรู้ได้ว่าเป็นทหารของแผ่นดินนี้ มันจึงเร่งสับฝีเท้าจากไปทั้งที่แสงยังคงหลุดลุ่ย อยู่อย่างนั้น

รองจนคลายใจได้ว่าอ้ายเดนมนุษย์ผู้นั้นจะไม่หวนคืนกลับมา ร่างสูง จึงเร่งขยับกายเข้าหาร่างอรชรของแม่หญิงที่ยังคงมีสติ

เพียงแสงไฟสาดลงเหนือดวงหน้า ร่องรอยบอบช้ำและคราบเลือดบน มุมปากก็ทำให้กำมือแกร่งแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน เพราะต่อให้ชิงชังสตรี ตรงหน้าเพียงใด เขาก็คงไม่อาจนิ่งเฉย หากต้องเห็นหล่อนถูกบุรุษกักขฬะ ย่ำยีข่มเหง

หมื่นสุรเสนาครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะด้วยมิรู้ว่าควรทำอย่างไร ทราบว่า เรือนเดิมของปรางถูกเผาทำลายไปนับแต่การศึกคราวก่อน เขาเองก็มีคาด คิดว่าหล่อนจะหวนคืนสู่เมืองพิษณุโลกสองแควอีกครั้ง และหาเมื่อเหตุอันใด ให้ต้องติดต่อกันอีกไม่ เวลานี้เขาจึงมีทราบว่าเป็นเรือนหลังใหม่ของเจ้าหล่อน

นั้นตั้งอยู่แห่งหนใด

แม้จะขัดใจอยู่ไม่น้อย แต่ด้วยมนุษยธรรมจึงทำให้นายทหารหนุ่ม
ตัดสินใจช้อนกายแน่น้อยขึ้นแนบอุระ แล้วมุงหน้ากลับสู่เรือนของตน
เสียแทน

“เกิดอะไรขึ้นรึพ่อทวด”

เป็นไปดังที่คาดหมาย เพราะเพียงฝ่าเท้าย่างเอื้องถึงชานเรือน มารดา
ซึ่งกำลังจัดเตรียมของทำบุญในรุ่งเช้าพลันถลันออกมายังจุดที่เขายืนอยู่

ร่างท่วมยกสองมือขึ้นทาบอกด้วยอารามตกใจ ยิ่งพิศมองสภาพของ
สตรีในอ้อมแขนบุตรชาย ในฐานะที่เป็นสตรีเช่นเดียวกันจึงมองรูปการณ์
ออกได้โดยไม่ยาก

“พุทโธ ลูกสาวบ้านไหนหนอ โฉนจึงเคราะห์ร้ายถึงเพียงนี้”

ครั้นคราบมอมแมมบนใบหน้าถูกเช็ดออกจนเกลี้ยงเกลา ธารน้ำสาย
ยาวพลันกลั่นร่วงจากดวงตาฉ่ำขึ้น

“แม่คุณของป้า ใครกันมันช่างใจร้ายใจดำทำกับหลานได้”

เมื่อครั้งยังมีสงคราม นางทับทิมนั้นเคยค้าขายผ้าทอมาก่อน โดย
ส่วนใหญ่ผู้ที่แวะเวียนมาอุดหนุนจนกลายเป็นลูกค้าประจำย่อมมีพันคุณ
หญิงเขียนจันทร์ ที่ต้องใช้ผ้านุ่งสวยงามเพื่อทำเครื่องแต่งกายของนางรำใน
คณะ จึงไม่แปลกที่หล่อนนั้นจะรู้จักมักคุ้นกับบุตรธิดาของลูกค้าตนเป็นดิบดี

“คุณพระคุ้มครองแท้ๆ เทียว แม่ปรางเอ๋ย”

มือป้อมเกลี้ยปอยผมที่ลงมือหวีจนกลับมาเงางามดังเดิมให้พ้นกรอบ
หน้า หลังจากใช้ผ้าซับรอยเลือดแห้งกรังจนหมดไป คงเหลือทิ้งไว้เพียง
ร่องรอยบอบช้ำบนข้างแก้มและหน้าท้องแบนราบ

ขุนศึกหนุ่มที่รู้ว่าตนเองมีบ้างควมมองจ้องผิวนวลได้ร่มผ้าของคน
หลับใหลจึงเร่งถอนสายตา ร่างสูงผุดลุกขึ้นเมื่อบิดาย้อนกลับขึ้นมาจาก
ส่งเกลือเก่าซึ่งเป็นหมอยาตำรับชาวบ้านพื้นเรือนไป

“ประคบสมุนไพรรักษาอีกสักหน่อย รอยซ้าคงจึกทุเลา ห่วงเพียงแต่จิตใจ
นางนี้ซี้ จักหวาดกลัวก็มากน้อยก็มีรู้ น่าสงสารเสียจริง”

สิ้นคำพูดของผู้เป็นใหญ่ในเรือน เสียงแหบแห้งพลันกรีดร้องทั้งที่ยัง
มีลมหายใจ ล้ำตัวลั่นระริกดังวิหคหลงรัง เป็นท่าทางที่ทำให้แม่นายของเรือน
ต้องปาดน้ำตาที่ไหลรินอีกคำรบ ก่อนจะขยับกายเข้าโอบกอดร่างแน่นน้อย
ไว้ มือห่อหุ้มศีรษะหุยสวายเป็นเชิงปลอบประโลม

“ผู้...นี่เสียเถิดหนา บ้าแลที่หัดอยู่กันนี้ จักมีมีผู้ใดทำกระไรหลานได้
แล้ว”

เมื่อชื่อของตนถูกกล่าวอ้างโดยปราศจากความยินยอม ตาเรียวจึงผิน
มองอย่างมิใคร่พอใจ ทว่าหมีนสรุเสนาไม่กล้าเอ่ยคำใด ด้วยผู้พูดเป็น
บุพการีของตน จึงทำได้เพียงเบนดวงตาโซนแสงไปยังร่างสตรีในอ้อมแขน
มารดาแทน

ถ้อยคำต่อว่าที่อยากจะพรวดให้สาแก่ใจถูกเก็บกลืนกลับไป เพียง
เพราะสภาพของเจ้าหล่อนยามนี้ยาแ่เกินใจจะทานทน ร่างสูงจึงสืบเท้าจาก
มาท่ามกลางความงุนงงของบิดามารดา

“ลูกจักนำความไปรายงานยังกรมเวียง^๑ขอรับ โจรผู้ร้ายเยี่ยงนี้ หาก
ปล่อยไปมันคงกำเริบเลิบบาน ลงมือก่อการกับหญิงอื่นอีกโดยมิเกรงกลัว
ต่ออาญาแผ่นดิน”

ทว่ายังมีทันพันชานเรือน แว่เสียงกังวานของบิดาที่ดังลอดมา ใจ
บุรุษที่แกร่งกล้าก็พลันทำที่จะอ่อนยวบลงเสียอย่างนั้น

“นางตัวคนเดียวมิใช่ฤาแม่ทับทิม พ่อแม่ก็สิ้นไปหมดแล้ว บ้านเมือง
เป็นฉะนี้ เป็นหญิงลำพังจักอยู่ได้เยี่ยงไร”

^๑ เป็น ๑ ใน ๔ หลักสำคัญของการปกครองแบบจตุสดมภ์ (เวียง วัง คลัง นา) โดยเปลี่ยน
ชื่อเป็น กรมพระนครบาล ในรัชสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ มีหน้าที่ดูแลรักษาความสงบ
เรียบร้อยในบ้านเมือง

“ช่วยด้วย! ช่วยข้าด้วย! อย่า...ข้ากลัวแล้ว”

เสียงหวีดร้องดังฝ่าความเงียบงันยามราตรี พาให้ร่างแกร่งที่เพิ่งกลับถึงเรือนร่างสับสนหวั่นไหวถึงขั้นสิ้นสติ เห็นมารดาและบ่าวหญิงอีกผู้ช่วยกันจับแขนเรียวที่บิดไปมาได้คนละข้าง ทว่าไม่อาจต้านทานกำลังของคนที่ยึดอยู่ในห้วงฝันร้ายได้

หมื่นสุรเสนาปลดดาบที่มักสะพายติดกายอยู่เสมอวางลงกับตั่งเตี้ยก้าวเท้ายาวๆ เพียงไม่กี่ก้าว ร่างสูงใหญ่ก็ประชิดถึงฟูกนอน เขาตะโกนถามมารดาเพื่อบอกให้อีกฝ่ายผละกายออกมา ด้วยเกรงว่าพลังกำลังของสตรีบนฟูกนั้นจะพาให้มารดาตนเป็นอันตรายได้

เปลือกตาบวมช้ำขยับยุกยิกเสมือนว่าคนหลับใหลกำลังเผชิญหน้ากับเรื่องหวาดผวา ซึ่งเขาเดาว่าคงมีพันเหตุการณ์เมื่อตอนเย็นอย่างแน่แท้ แผ่นอกบางหอบสะท้าน กอปรกับหยาดเหงื่อที่พร่างพรमไปทั่วลำตัว พาให้ฟูกที่ใช้รองนอนเปียกชุ่ม

“แม่ปราง”

ขุนศึกหนุ่มล่องส่งเสียงเรียก เพื่อว่าเจ้าของชื่อจะคืนสติ แต่เพียงจิตใต้สำนึกของคนฟังรับรู้ถึงเสียงทุ้มต่ำของมนุษย์เพศชาย ร่างอรชรจึงผุดกายลุกนั่งพร้อมด้วยแรงมหาศาลที่ผลักดันตัวโตกว่าจนชนเข้าไปอีกทิศทางหนึ่ง

“อย่าเข้ามา!”

นาทีนี้ไม่ว่าสองมือจะคลำสิ่งใดใกล้ตัวซึ่งพอจะใช้แทนอาวุธได้ หญิงสาวก็ฉกฉวยเอาสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาเพื่อใช้ป้องกันตนให้พ้นจากภยันตรายทั้งสิ้น

ทว่าอนิจจาเอ๋ย สิ่งที่มีมือเรียวไขว่คว้าได้คงมีเพียงหมอนขิดใบน้อยที่หล่อนเคยใช้หนุนนอนเท่านั้น

หมื่นสุรเสนาสันตึระอย่างอ่อนใจ เห็นร่างอรชรกวัดแกว่งหมอนไปมาทั้งที่ยังไม่ยอมล้มตา เสียงทุ้มจึงขานเรียกชื่อหล่อนอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่

เข้มข้นกว่าเก่า

คนที่ขวัญผวาอยู่เป็นทุนเดิมสะดุ้งรับตัวโยน แต่มิช้าเปลือกตาบวม ข้างจึงยอมเปิดขึ้นมองรอบข้าง

เมื่อภาพที่ปรากฏนั้นมีใช้ชายป่าเณกเช่นที่นึกกลัว หญิงสาวจึงสงบลง สายตาลอบสำรวจสถานที่ที่ไม่คุ้นตาอย่างระแวดระวัง เห็นเครื่องเรือนไม้กึ่งขึ้นและหน้าต่างบานใหญ่ตรงปลายเท้า คาดเดาเอาว่าที่นั่นคงเป็นเรือนของชาวบ้านสักคนที่ช่วยเหลือเอาไว้

ปรากฏระทดกายจนแผ่นหลังชดติตมุ่มห่อ้งเพื่อระวังภัย แสงสลัวจากตะเกียงบนโต๊ะไม้สะท้อนเงาของบุคคลที่อยู่รอบกาย จึงหรีตาลงน้อยๆ เพื่อฟังพิจารณาร่างของคนแปลกหน้าทั้งสาม ที่หล่อนพอจะเห็นเค้าว่าเป็นสตรีสองนาง และบุรุษเจ้าของเสียงทรงอำนาจเมื่อครู่

“แม่ปรากฏ นี่ป่าเองหนา ป่าทับทิมอย่างไรเล่า”

ครั้นเห็นว่าสถานการณ์กลับคืนสู่ภาวะปกติ นางทับทิมจึงค่อยๆ หย่อนกายถัดไปจากหญิงสาวที่นั่งนิ่งเสมือนตกอยู่ในห้วงภวังค์ เสียงกังวานเอื่อยอย่างอาทร พร้อมแตะท่อนแขนบอบบางแผ่วเบา

“คุณป้า...”

ปรากฏขานเรียกตาม เมื่อระลึกได้ว่าร่างท้วมตรงหน้าคือคนที่ตนเองเคยรู้จักมาก่อน ความอุ่นใจพลันบังเกิดขึ้น ก่อนจะลอบซุ่มมองใบหน้าคร้ามคมของใครอีกคนที่ยืนอยู่อีกมุมหนึ่ง

ชายคนนั้นเป็นเขาเองดอกฤ...

หวนนึกถึงภาพจำสุดท้ายที่สติจะรับรู้ได้ เพียงเท่านั้นความอุ่นชานจึงเอ่อล้นไปทั่วดวงใจ ทว่าด้วยแสงสว่างภายในห้องนั้นมือาจส่องถึง ยามนี้หล่อนจึงมือาจรับรู้ได้ว่าเขาจะมองกันด้วยสายตาเช่นไร

แต่พอจะคาดคะเนได้อยู่ว่าสายตานั้นคงมีพื้นแววเรียบเฉยดังเช่นที่แลมาแล้ว ชั่วร้ายกว่าอาจเป็นแววชิงชัง ที่ครั้งหนึ่งหล่อนเคยได้สัมผัส และรับรู้ว่ามันเจ็บราวเสียยิ่งกว่าคมอาวุธใดๆ

ถ้าเป็นเช่นนั้นลัทธิเห็นมันเลยคงจักเป็นการดีเสียกว่า

หมื่นสุรเสนาไม่ทันได้ตั้งตัวว่าจะต้องเจอกับฤทธิ์ของสาวเจ้าจึงได้
ลอบบดกรรม มือใหญ่แตะลงบนแผ่นอกข้างที่ถูกพลัก แม่แรงของหล่อนจะ
มีได้มากทัดเทียมบุรุษ แต่ลัทธิชาตญาณในการเอาชีวิตรอดคงส่งให้สตรีที่
ตัวเล็กเพียงเท่านี้มีแรงฮึดสู้อย่างมหาศาล ร่างสูงจึงขยับแขนและไหล่ของ
ตนเองไปมาเพื่อไล่อาการเคล็ดขัดยอก

“ทำคุณบูชาโทษนะแท้ๆ เทียว”

“พ่อทวด! ดูพูดเข้าซี่ น้องยังมีหลายเสียขวัญ พ่อจักถือโทษโกรธเคือง
กันไปไย”

คำเอ็ดของมารดาพาให้ขุนศึกหนุ่มถอนใจแล้วแสวงเมินหน้าหนีไป
อีกทางทันที ด้วยมียายกมองแม่เสียร้ายที่บัดนี้กลับกลายเป็นลูกแมวตัว
น้อยไปเสียแล้ว

“ขอบพระคุณเจ้าค่ะ...ที่เมตตาช่วยเหลือข้า”

เสียงหวานบอกผู้อาวุโส มือเรียวยาวกระพุ่มไหวอีกครั้ง แล้วยัง
เผื่อแผ่ไปถึงคนหน้าดูเบื้องหลังด้วย

“รบกวนคุณป้ามามากนัก ข้าขอลากลับเรือนก่อนหนาเจ้าค่ะ แล
ขอภัยที่ทำให้ต้องวุ่นวายเจ้าค่ะ”

มิรู้ทำไม เขาจึงขัดหูขัดตาไปกับกิริยาสงบนิ่งของเจ้าหล่อนเสียเหลือเกิน
ทั้งที่ตนเองหวาดกลัวถึงเพียงนั้น แต่ยามนี้กลับทำเสมือนว่าตนเองหนักแน่น
ดุจภูผาที่ไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด

“จักดีเถิดแม่ปราง คำมีตติกดินเพียงนี้ นอนพักอีกสักหน่อย แลรอให้
สว่างก่อนค่อยกลับเถิด”

นางทับทิมเอื่อยอย่างกังวล แต่เมื่อได้ฟังเหตุผลของหญิงรุ่นลูกแล้ว
แม่นายของเรือนจึงยอมทำตามความประสงค์ ทว่าไม่ลืมออกคำสั่งให้คน
ของตนตามไปส่งร่างอรรชให้กลับถึงเรือนโดยปลอดภัย

ยามนี้...ใครอีกคนที่ไม่ปริปากพูดคำใดนับแต่อย่างกรายออกจากเรือน จึงก้าวเดินตามร่างเพรียวบางไปอย่างเสียมิได้ ตาเรียววางนิ่งยังแผ่นหลัง นวลภายใต้เครื่องแต่งกายเฉกเช่นข้าราชบริพารในราชสำนัก เห็นชายสไบ ลีโอนทั้งตัวลงมาด้านหลังปลิวไหวตามจังหวะการเคลื่อนไหวของเจ้าตัว

ความเจียนันที่เกิดขึ้นระหว่างกันทำให้ปรางรู้สึกอึดอัด กลับปากจึงเผยอขึ้นสลับหุบลงอยู่หลายคราว ด้วยใจนั้นอยากไต่ถามความเป็นไปของเขาตามประสาคนที่มีได้พบหน้ากันมายาวนาน แต่รู้ดีว่าเขาเกลียดชังหล่อนเพียงใด สิ่งที่ได้จึงมีเพียงลอบกุ่มมือขึ้นเหงื่อเข้าหากันเพื่อสะกดกลิ่นอาการของตนไว้

ดูที่ว่าหนทางกลับเรือนจะไกลและใช้เวลามากกว่าทุกครั้ง ปรางจึงเร่งฝีเท้าเพื่อหวังให้ห้วงเวลาที่แสนบีบคั้นเช่นนี้จบลงโดยไว ก่อนที่ขาทั้งสองจะอ่อนแรงลงจนเกือบเสียหลัก

“ขออภัยเจ้าค่ะ”

เสียงพูดแผ่วพราวตุ้มคำกระซิบ ปลายคางบึกบึนอยู่ชิดติดปลายจมูก ไกล...จนหอมมวลกลิ่นซ้มนัดจากกายชายเจือกกลิ่นสุราอ่อนจาง หล่อนมินึกว่าเขาจักช่วย...

ท่อนแขนที่โอบรัดอยู่รอบเอวแน่นน้อยทำจิตใจที่ไม่เคยเป็นของตน สั่นระรัว ก่อนที่ปรางจะรู้ตัวว่ามีควรเป็นเช่นนั้น ร่างามระหิงพลันติดตัวออกจากอ้อมกอดอุ่นราวกับต้องของร้อน

เห็นใบหน้าบอบกบฏไม่รับของอีกฝ่ายแล้ว จึงหักใจทำในสิ่งที่ใจตนมิเคยปรารถนาจะให้เป็นอย่างนั้นนั่นแม่แต่น้อย

“คุณพี่มีต้องไปส่งข้าถึงเรือนดอกเจ้าค่ะ จากกนกนี้กลับเรือนข้าอีกมิไกล ข้าไปคนเดียวได้เจ้าค่ะ”

สตรียอดดี

ความคิดนั้นผุดขึ้นในหัวของคนฟังโดยพลัน นัยน์เนตรดำสนิทเฉกเช่นพื้นนภาจ้องมองร่างแบบบางโดยไม่พูดอะไร

ปกติเขาหาใช้คนสงวนถ้อยคำเช่นนั้นไม่ แต่เพราะเป็นสตรีตรงหน้า เขาก็มีก๊วยยากเจรจาอันใดกับเจ้าหล่อนมากนัก ด้วยท้ายที่สุดแล้ว มิแล้ว จะต้องพ่นวาจาเจ็บแสบให้หล่อนได้ระคายใจอยู่รำไป

“เมื่อครู่ ข้าเห็น...มีทหารเวรยามออกตรวจตราอยู่มากมาย ข้ามิเป็นกระไรดอกเจ้าคะ”

ปรางส่ายอีกครึ่ง ทั้งที่ตนเองก็พอจะรู้ดีว่าหาจำเป็นต้องทำเช่นนั้นไม่ เขาคงมีนึกสนใจไยดีว่าจะหล่อนเป็นเช่นไร

ดวงตากลมสวยอ่อนแสงลงเพียงชั่วครู่ ก่อนที่หญิงสาวจะปรับสีหน้า และแวตาทให้เรียบเฉยดังเดิม

“ข้าลาหนาเจ้าคะ ขอภัยอีกคราที่รบกวนคุณพี่แลคุณป้าในยามดึกดื่นเยี่ยงนี้”

นายทหารหนุ่มมิได้ตอบรับหรือปฏิเสธ มิเพียงท่าทางสงบนิ่งเย็นชา ปรางจึงประนมมือไหว้เป็นการบอกลา แล้วหันหลังจากมาพร้อมน้ำตาเม็ดน้อยที่หยดลงประจานความอ่อนแอและโง่งมของตนเอง

เพราะหัวใจที่ไม่รักติดงี้มันยังเป็นของเขาเสมอมา ไม่ว่ากาลเวลาจักผันผ่านไปกี่ปี หล่อนก็ยังรักเขามีเลื่อมคลาย

แต่สาวเจ้าคงมิรู้ว่าคนที่ตนเองคำนึงถึงกำลังสืบเท้าตามหลังมาโดยเว้นระยะห่างมิให้หล่อนได้สังเกต ตาเรียววางนิ่งยังแผ่นหลังบอบบางที่มองจากมุมนี้แล้วดูจะยิ่งบอบบางเสียจนอาจสลายไปกับสายลมหอบใหญ่ที่กำลังพัดผ่านมา เห็นมือเรียวยกขึ้นลูบแขนพร้อมทอไห้ไว้ สัมผัสได้ถึงความโดดเดี่ยวอ้างว้างจากสตรีอวดดีที่มักแสดงออกว่าตนเองไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

และนั่นจึงยิ่งทำให้เขาแสนซัง

สตรีใจดำเช่นนั้น ลงเอยด้วยการมิเหลือใครก็เหมาะสมแล้วมิใช่หรือ

แต่มีรู้ทำไม...

อีกเสียวหนึ่งของใจ กลับมิได้ยากให้เป็นเช่นนั้นแม้แต่สักนิด

๓

รอยอดีต

กรุงศรีอยุธยา

๒ ปีก่อน...

‘แม่พิกุลตายแล้วขอรับ’

ข่าวร้ายที่นายทหารหนุ่มผู้ซึ่งรอนแรมมาไกลแจ้งให้รับทราบ พาทุกชีวิตในเรือนหลังใหญ่ชะงักงัน

โดยเฉพาะสตรีผู้เป็นเจ้าของเรือนนั้น รอยโศกฉายชัดในดวงตาแห่งผาก ทว่าไม่มีแม้แต่ถ้อยคำใดที่เรียวปากสีซีดจะสามารถเอื้อนเอ่ยมันออกมา

ร่างกายของคุณหญิงเขียนจันทร์ผ่ายผอมเสียจนกระดูกแหลมหวิดทิ่มแทงผ่านผิวหนัง มีพื้นอาการตรอมใจที่รุ่มร่าอยู่หลายขวบปี นับแต่ส่งหญิงสาวที่นางรักใคร่ประหนึ่งบุตรในอุทรไปสู่แดนคัทรู

‘กระผม...ส่งนางอย่างดีที่สุด...เท่าที่จักสามารถกระทำได้’

น้ำเสียงของหมื่นสุรเสนาขาดห้วง เสมือนมีก้อนบางอย่างขวางกั้นอยู่กลางลำคอ ซ้ำยังเสียดราวไปถึงความรู้สึกของผู้ฟัง ยามเสียงทุ้มนั้นอ้างถึง

ความสูญเสีย

หว่าคนที่ร่ำรวานที่สุดคงมีพันบุตรสาวเพียงคนเดียวของเจ้าเรือน ที่แม้จะวางหน้าหนึ่งเสมือนไม่ทุกข์ร้อน แต่ผู้ใดเล่าจะล่วงรู้ว่าภายในจิตใจนั้นเจ็บปวดแสนสาหัส

ปรางมองร่างผอมแห้งบนเตียงไม้ ก่อนจะเบือนหน้าหนีไปยังอีกทิศทางหนึ่งเพื่อเก็บซ่อนหยาดน้ำตา

มารดาของหล่อนล้มเจ็บด้วยโรคตรอมใจ สาเหตุย่อมมีพื้นเรื่องของหญิงสาวนามว่าพิกุลที่ท่านนั้นรับมาเลี้ยง ชำยรักและเอ็นดูหญิงผู้นั้นดังเช่นบุตรของตน

นางมีดีอะไรฤฯ ไฉนใครๆ ต่างก็รุกรักนางไปเสียทั้งหมด

ทั้งที่พิกุลเป็นเพียงเด็กกำพร้า และไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมบุตรเจ้าพระยาอย่างหล่อนได้สักนิด แต่ทุกคนกลับรักและเมตตานาง

มิวายรวมถึงบุรุษที่นั่นอยู่ต่อหน้ากันเวลานี้ ไยหล่อนจะมีรู้ว่... พิกุลคือรักแรกและรักเดียวของเขาดลอดมา

คราแรกที่ปรางทราบความว่าคุณหญิงเขียนจันทร์จะส่งตัวหล่อนไปหงสาวดีพร้อมคณะนางร่ำตามพระราชประสงค์ของพระเจ้าชนะสิบทิศ จึงน้อยใจและโกรธา ที่ท่านมิยอมสอบถามความเห็นกันก่อนแม้แต่สักคำ หากมิทราบเรื่องราวจากพิกุลเสียก่อน หล่อนนั้นมิแคล้วต้องถูกผลักใส่ไปสู่แดนศัตรูด้วยฝีมือของผู้เป็นมารดาอย่างนั้นหรือ

อาจเป็นความเห็นแก่ตัวอยู่บ้าง แต่เมื่อหญิงรุ่นน้องเสนอตนเอง ทั้งยังบอกว่าปรารถนาจะไปตามหาคนที่นั่น ไฉนหล่อนจึงต้องปฏิเสธ แล้วปล่อยให้โอกาสทองเช่นนี้หลุดมือไปแล้ว ในเมื่อหนทางนี้ต่างก็ทำให้ทุกฝ่ายสมประโยชน์ด้วยกันทั้งสิ้น

แผนการแบบยลจึงถูกคิดขึ้นในขณะนั้น และลงมือกระทำอย่างเงียบเชียบโดยมิให้ล่วงรู้ไปถึงผู้ใด

ไฉว่าหล่อนจะใจไม่เสียระกำและไม่รู้สึกอะไรดังเช่นกิริยาที่แสดงออก

เพราะเมื่อคราวที่ต้องสับเปลี่ยนตัว ณ ชายป่า ก่อนพิกุลจะแฝงกายไปกับ
คณะเดินทางเพื่อมุ่งหน้าไปยังหงสาวดีแทนกัน ปรางยอมรับว่าตนเองใจหาย
และนึกพะว้าพะวัง

คนอยู่ร่วมชายคากันมายาวนาน ยิ่งต้องเดินทางไปสู่เมืองศัตรูแล้ว
ไซ้ร้ ย่อมไม่อาจคาดคะเนได้ว่าหนทางข้างหน้าจะต้องเผชิญกับสิ่งใด
เพียงแต่หล่อนมีนิมิตว่าหญิงสาวผู้นั้นจักต้องจบชีวิตลงเช่นนี้...
'หากมีมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น พิกุลแล...ลูก...คงจักกลับมาด้วยกระผม
แล้วขอรับ'

นางมีใจให้ขุนศึกในพระเจ้าชนะสิบทิศกระนั้นฤ

ภาพจำของนายกองหนุ่มที่เป็นผู้มาส่งพิกุลยังค้ำยักแถมในคตินั้น
ผุดขึ้นในห้วงความทรงจำ

สำหรับคนทรยศมาตุภูมิแห่งตน เป็นเช่นนี้คงมีพันเวรกรรมที่ตาม
คืนสนองกระมัง

แม้จะบอกตนเองเช่นนั้น แต่มีรู้ทำไม่จิตใจของปรางกลับไม่ได้รู้สึก
ดีขึ้นเลยแม้แต่สักนิด

เพราะสิ่งที่หล่อนพยายามเก็บซ่อนมันให้ลึกถึงกันบึ้งของดวงใจกำลัง
ร้องบอกว่าเป็นหล่อนเองนั่นแล ที่มีส่วนทำให้เรื่องราวต้องลงเอยเช่นนี้

ลำคองามระหงตั้งตรงดั่งคนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีเป็นที่ขวางหูขวางตา
ของบุรุษหนุ่มยิ่งนัก ดวงตาแดงก่ำจ้องตัวดมองใบหน้านามพิลาส แต่คงมี
เพียงความงามด้วยรูปโฉมภายนอกเท่านั้น เพราะจิตใจของสตรีผู้นี้ช่าง
อัปลักษณ์เสียเหลือทน

'คุณพี่เจ้าคะ'

เสียงเรียกจากร่างอรชรที่ก้าวตามหลังมาอย่างไวๆ ทำให้คนถูกเรียก
ชานต้องจำใจหยุดเดิน ดวงตาริยารที่ไม่หลงเหลือความร้าวรานเจกเช่นเมื่อ
ครู่มองจ้องใบหน้าเนียนเกลี้ยงโดยไม่ปริปากพูดอะไร

‘เรื่องแม่พิกุล...ข้า...’

เพียงกลีบปากก็เรือ่อย่างถึงหญิงสาวอีกคน มือแกร่งพลันบีบตันแขน บอบบางเสียนคนถูกกระทำต้องหลุดเสียนอุทานออกมา

ปรามมองใบหน้าคร่ำครมด้วยความตกใจ เพราะไม่เคยมีครั้งใดที่ ร่างสูงตรงหน้าจะลงมือกับหล่อนรุนแรงถึงเพียงนี้

‘คนเช่นเจ้าหามีสิทธิ์เอ่ยชื่อนางไม่!’

เมื่อคนพาลพาโลกล่าอย่างเช่นนั้น ร่างปลิวลมจึงสลัดแขนตนเองออก จากการเกาะกุมของเขา พร้อมโหสะท้อนที่บังเกิดขึ้นในจิตใจ ถ้อยวาจาเผ็ดร้อน อันเกิดแต่แรงอารมณ์จึงถูกเอื้อนเอ่ยออกไปให้บุรุษหนุ่มได้ยินยล

ฉับพลัน กรามแกร่งของคนฟังจึงบดแน่นจนขึ้นเป็นสันนูน

‘สำหรับคนทุยศ เป็นเช่นนี้ก็สมควรแล้ว’

หล่อนมิได้ยากให้เรื่องราวต้องลงเอยเช่นนี้ แต่ทิวสูงชันทำให้ปาก นั้นพลั้งพูดออกไป

และสุดท้ายจึงเป็นหล่อนเองที่ต้องเสียใจสุดจะพรรณนา เพียงได้ฟัง วาจาแสนเย็นชาจากบุรุษที่หล่อนรักมั่นปักใจมายาวนาน

‘โหน...จึงมิเป็นเจ้า’

หากเป็นหล่อนที่ตายแทน...คงจักสาสมใจเขากระมัง

มือเรียวบาดน้ำตาที่ไหลรินข้างแก้มออกไป แล้วซับหน้าลงแนบท่อน แขน ก่อนจะสะดุ้งน้อยๆ เมื่อกระเทือนต่อรอยฟกช้ำที่ยังสดใหม่ จึงเปลี่ยน มากดปลายคางลงบนเข่ามน ขดตัวโอบกอดตนเองไว้เป็นก้อนกลมขณะ เหม่อมองทิวทัศน์รอบนอก

กระทั่งได้ยินเสียงเรียกจากเบื้องหลังจึงสะดุ้งรับ เนื่องจากยังไม่หาย ขวัญผวาจากเหตุการณ์เมื่อตอนค่ำ

“กลับมาตั้งแต่เมื่อใดเจ้าคะ บ่าวออกไปตามหาเสียทั่ว นึกว่าจักเกิด เรื่องอะไรเสียแล้ว”

เมื่อเห็นว่าคนมาใหม่เป็นนางน่อมจึงส่งยิ้มอ่อนแรงให้ ด้วยความ
มีมิติรอบข้าง บ่าวซราคงไม่ทันสังเกตเห็นร่องรอยบอบช้ำบนใบหน้า

“มีมีกระไรดอกแม่น่อม ที่วังงานลั่นเมื่อนัก ข้าจึงอยู่ช่วยก่อนก็เท่านั้น
แม่น่อมเข้านอนเถิดจ๊ะ ข้ายังอยากรับลมกึ่งนี้อีกสักประเดี๋ยว”

นับแต่กลับมาถึงเรือนแล้วอาบน้ำปลัดผ้าเป็นชุดใหม่ ปรางจึงมานั่ง
อยู่ตรงชานเรือน สายลมอ่อนพัดพากลืนอายดิน กอปรกับกลิ่นควันจาก
กองไฟที่ชาวบ้านข้างเคียงสุมขึ้นเพื่อให้ยุ้งล่อยเตะปลายจมูก แว่วเสียง
จิ้งหรีดเรไรและนกกลางคืนที่กำลังออกหากินตามประสา คืนเดือนมืดเช่นนี้
พาให้หัวใจหล่อนเหวว่า ภาพจำบาดใจจึงผุดขึ้นตามอารมณ์อ่อนไหว

“บ่าวจัดของไว้ตามที่คุณปรางสั่งแล้วหนาเจ้าคะ”

“ขอบน้ำใจจ๊ะ”

เมื่อเห็นว่านายหญิงของตนคงอยากอยู่เพียงลำพัง นางน่อมจึงค่อยๆ
กระดกกายห่างจากมา ทว่ามีวายุกังวลกับท่าทางหมองเศร้าที่ดูที่แล้วมีแต่
จะย่ำแย่ลงกว่าทุกวัน

รุ่งเช้าวันถัดมา ปรางจึงเร่งออกจากเรือนตั้งแต่ฟ้ายังมีแสง ด้วยไม่
อยากตอบคำถามของนางน่อม คະเนเอาว่าหากอีกฝ่ายเห็นรอยช้ำบนร่างกาย
ตน คงมีอันต้องซักไซ้กันอีกยาวนาน และจะพานทำให้ต้องเป็นพะวงกันไป
ไม่จบไม่สิ้น

แม้หญิงสาวจะไม่ค่อยแสดงออกว่ารู้สึกเช่นไรต่อคนรอบตัว แต่ก็
มีได้นั่งดูตาดยหรือเฝินเฉยต่อความอาทรเหล่านั้น เพราะหล่อนเองก็นึก
ห่วงใยบ่าวซราอยู่ไม่ต่างกัน

ปีนี้นางน่อมอายุย่างเข้าเจ็ดสิบห้า ร่างกายจึงมีเจ็บปวดแอดตามวัย
กอปรกับมีมิบุตรหลาน บั้นปลายชีวิตจึงหาмиผู้ใดคอยช่วยดูแลได้ไม่ เมื่อ
สิ้นมารดาไป จึงมีเพียงนางน่อมเท่านั้นที่หล่อนอุ่นใจที่จะอยู่ด้วย หลังจาก
คืนเรือนหลังเดิมที่กรุงศรีอยุธยาแก่ทางการและให้บ่าวไพร่แยกย้ายไปอยู่

กับนายคนใหม่ หล่อนจึงตั้งใจพาหญิงสาวผู้นั้นเดินทางกลับมายังเมืองสองแควด้วยกัน

“เอาของข้าคืนมา!”

เสียงหวีดร้องที่ตั้งมาจากตลาดเบื้องหน้าสร้างความสนใจของปรางกลับมาก ในคลองตาเห็นหญิงสาวร่างเล็กกำลังยื้อแย่งของบางอย่างจากทหารเมืองเจ้าประเทศราช ที่นั่งอยู่บนหลังของอาชาตัวใหญ่

“อย่าเอาของข้าไป อ้ายคนใจทรมาน!”

เมื่อเดินเข้าไปใกล้อีกหน่อย จึงเห็นว่าสิ่งที่ยื้อยุดกันอยู่นั้นคือห่อผ้าใบน้อยที่คงจะบรรจุอัฐิไว้ภายใน

ใบหน้ามอมแมมนั้นประอะเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตา พร้อมเสียงอ้อนวอนแผ่วพราวราวกับจะขาดใจ คนมองจึงไม่คิดอยู่เฉย ทั้งที่โดยวิสัยแล้ว หล่อนไม่นึกอยากมีเรื่องกับผู้ใดทั้งสิ้น

ปรางเร่งสืบเท้าเข้าหา ก่อนจะแตะท่อนแขนผอมแห้งของสาวชาวบ้าน ดวงตาดันกลั้วครุ่นผินมองมา ตามด้วยหยาดน้ำใสไหลพร่างพรู ครั้นเห็นว่า หล่อนเป็นเพียงคนเดียวที่ยื่นมือเข้ามาช่วย

นัยน์ตาสงบนิ่งกวาดมองรอบกาย เห็นชาวบ้านคนอื่นลือมวงอยู่ห่างออกไปพลางส่งเสียงซุบซิบ แต่กลับยังนิ่งเฉยและไม่คิดช่วยเหลือกันแต่อย่างใด เดว่าส่วนใหญ่คงจะนึกเกรงกลัวต่ออำนาจของทหารต่างเมือง เนื่องด้วยยามนี้ศรีอยุธยาและเมืองพิษณุโลกสองแควต้องตกเป็นเมืองประเทศราช การแสดงออกว่ามียินยอมศิโรราบใต้อาณัติจริงแต่นำมาซึ่งความเดือดร้อน

แล้วเป็นเช่นไร... จักยอมให้ตนเองถูกย่ำยีศักดิ์ศรีเช่นนี้ตลอดไป กระนั้นฤ

“แม่หญิงเป็นคนจากในวังไซ่ฤไม่ ช่วยข้าด้วยเจ้าคะ ถู่นั้นเป็นเบี้ยที่ข้าเก็บไว้ซื้อยารักษาแม่ข้า หากพวกมันเอาไป แม่ข้าคงต้องตายในคืนนี้เป็นแน่ ได้โปรดช่วยข้าด้วยนะเจ้าคะ”

คำวิงวอนพร้อมน้ำตาที่ไหลทะลักราวกับทำนบแตก ทำคนฟังสะท่อนใจ ยิ่งได้ยินว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับมารดาของหญิงผู้นั้นด้วยแล้ว คนที่มีมมฝใจเรื่องเดียวกันจึงยังมีอาจปล่อยผ่าน

ดวงตากกลมโตตัวดมองทหารชั้นเลวที่อยู่บนหลังม้าศึกตัวโต ดูจากการแต่งกายแล้วมันคงมีแม่ทัพนายกองแต่อย่างใด แต่กลับกระทำกิริยาว่างท่าประหนึ่งว่าตนเองนั้นมากล้นไปด้วยอำนาจ ชำยังข่มเหงรังแกสตรีผู้ไม่มีทางสู้ ดูแล้วน่ารังเกียจเหลือทน

“จงคืนห่อผ้านั้นแก่นางไปเสีย”

เสียงหวานเอื่อยเรียบนิ่ง แวดตาที่มองไปยังฝ่ายปรปักษ์ไม่มีแม้แต่ความห้วนเกรง กลับกลายเป็นคนบนหลังม้าเสียเองที่รู้สึกเสียวล้นหลังขึ้นมา

พิจารณาจากเครื่องนุ่งห่มแล้ว พอจะทราบได้ว่าสตรีตรงหน้าคงเป็นข้าราชการบริพารจากราชสำนักฝ่ายใน ทว่าความคึกคะนองและทะนงตนว่าเป็นบุรุษ จึงทำให้มันมียอมอ่อนข้อต่อคนที่คิดว่าอ่อนแอกว่า

“แม่หญิงมิควรเยียมหน้ามาสอดเลยหนา”

ร่างหนาว่าด้วยสำเนียงแปร่งปร่า มือหยาบกระตุกบังเหียนจนหาคู่หน้าของม้าศึกลอยสูง ทำที่เป็นข่มขู่ให้หญิงสาวทั้งสองหวาดกลัว

“คือนางเสีย มิฉะนั้นข้าจักนำความนี้ขึ้นกราบทูลเจ้าฟ้าเมืองสองแควหัวเอ็งคงมิแคล้วต้องหลุดจากป่า”

คำขู่่นั้นเป็นผลอยู่บ้าง เพราะทหารเลวหน้าเซียวลงไปชั่วครู่ ก่อนที่ริมฝีปากสีเข้มจะส่งเสียงหัวเราะออกมา ร่างใหญ่ดุดะกั๊กบักหลั่นกระโดดลงจากหลังอาชาพร้อมด้วยกริชเล่มเล็กที่ถูกชักขึ้นจากขอบลองยี

“ก็เอาซี หากท่านคิดว่าตนเองจักรอดพ้นไปจากมือข้าได้”

เสียงแหบต่ำว่าพลางคงอาวุธเล่มเล็กในมือไปมา ทำที่ว่าตนเองมีได้อนาทรต่อโทะกัณฑ์ของผู้เป็นเจ้าแผ่นดิน ด้วยถือว่าบ้านเมืองของตนนั้นกำชัยเหนือพระพิษณุโลกสองแคว และหากยอมถอยตามคำบอกกล่าวแล้ว

มิแคแล้วจะโดนหยามเหยียดเอาได้ในภายหน้าว่ามันปราชัยต่อสตรีตัวเล็กๆ
เพียงนางเดียว

“เอาของข้าคืนมา!”

จู่ๆ หญิงชาวบ้านก็ถลันเข้าหาทหารผู้นั้น สองมือหมายยื้อแย่งเอา
ของมีค่าของตนเองคืนมา ก่อนจะพลัดทำถูกรวบเข้าไปในวงแขน พร้อม
กริขปลายแหลมที่จ่ออยู่ตรงลำคอ

“กว่าจักปราณีมึงแล้วเทียว แต่มึงดันแสหาเรื่องเอง” คำข่มขู่ดังซัด
ไปหู มือหนักดคมอาวุธลงบนผิวเนื้อจนโลหิตต่ออันจางเริ่มไหลซึม

“ยอมกูแต่แรกก็คงมีต้องเป็นเช่นนี้ดอก อีเชลย”

แววตาลิ้นหวังและหวาดกลัวของหญิงเคราะห์ร้ายทำคนมองกำหัด
แน่นด้วยความคับแค้นใจ แต่สีหน้าที่ปรากฏแสดงออกยังสุขุม ก่อนที่ปากอ้อม
จะเอ่ยข้อต่อรองแก้ฝ่ายตรงข้าม

“เอาเช่นนี้ดีฤไม่...”

มือเรียวยอดกำไลทองที่สวมใส่ติดกายอยู่เป็นประจำออก สิ่งนี้เป็น
ของมีค่าเพียงชิ้นเดียวที่หล่อนนำกลับมาจากกรุงศรีอยุธยาด้วย เนื่องจาก
เป็นของกำนัลที่ผู้เป็นมารตามอบให้ เมื่อครั้งสรรค์สร้างละครจำลองเป็นที่
ถูกใจแก่เจ้านายฝ่ายใน

เล่นนั้น...ก็นับเป็นคราแรกและคราเดียว ที่มารดาจักแสดงออกว่า
ชื่นชมยินดีในตัวหล่อน

ครั้นหวนนึกถึงความหลัง รอยวูบไหวพลันฉายชัดในดวงตา ก่อนที่
ปรากฏจะเร่งสลัดความคิดเหล่านั้นออกไป เสียงหวานแต่ทรงอำนาจต่อรอง
อย่างใจเย็น

“ข้าขอแลกกำไรนี้กับชีวิตนางแลเบี้ยในห่อนั้น หากเจ้าลองตรองดู
คงจากรู้ว่ามูลค่าของมันเทียบกันมิได้แม่แต่น้อย”

ถ้อยวจีที่เอื้อนอ่ยคล้ายลดทอนคุณค่าของหญิงที่ตกเป็นตัวประกัน
ลง แต่หล่อนเชื่อมั่นว่าคนที่ถนัดแต่การใช้กำลัง แต่ปราศจากการใช้สติ

ปัญญาใคร่ครวญ คงจะคาดไม่ถึงว่าทั้งหมดนั้นเป็นเพียงกลลวง

เมื่อเห็นดวงตาของมันเป็นวาวับประหนึ่งคนที่เต็มไปด้วยความละโมภ
ปรางจึงลอบบิดยืม

สบตากันอยู่ชั่วอึดใจราวกับจะประเมินท่าที่ซึ่งกันและกัน ทหารชั้น
เลวจึงยอมคลายวงแขนพร้อมลดอาวุธลง ร่างระหงอาศัยหัวจิ้งหะนั้น
กระซอกแขนเล็กของสาวชาวบ้านไว้ ก่อนผลักออกไปให้พ้นจากรัศมีที่จะเป็น
อันตราย

นี่!

ระหว่างรั้งฝ่ามืออีกข้างซึ่งถือกำโลกกลับคืนแล้วพลิกตัวหันหลัง กริช
แหลมคมของคนพาลพลันปักลึกลงบนผิวหนัง ตามมาด้วยความเจ็บหน่วง
ตั้งแต่ท่อนแขนเรียวเสลาดปลายนิ้ว

“แม่ปราง!”

ดวงตาลันไหวผินมองไปยังที่มาของต้นเสียงกัมปนาท มือเรียวยกขึ้น
แตะลำแขนของตนเหมือนกำลังจุนงง โลหิตสีแดงฉานชวนให้ตาพร่าไปชั่ว
ขณะ ปรางจึงนวดหน้าน้อยๆ

หมื่นสุรเสนาเร่งกระซอกเศษผ้าคาดเอวของตนขึ้นพันรอบแผลเพื่อ
ห้ามเลือดเอาไว้ เสียงกังวานสั่งการไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา ทหารอีกสองนาย
จึงรับคำสั่งแล้วออกวิ่งตามหลังชายผู้ขลาดเขลาไปโดยไม่รีรอ

“คุณพี่...”

“เจ็บมากฤๅไม่”

นายทหารหนุ่มโอบประคองร่างแบบบางแนบกาย ยิ่งเห็นว่าสาวเจ้า
สิ้นศรัทธาปฏิเสธ โทษะก็ยิ่งบังเกิด

GRAM เกร่งบดแน่นจนเส้นขมับปูดโปน อยากจะต่อว่าคนในอ้อมแขน
ด้วยคำร้ายๆ ให้สาสมใจ แต่ด้วยบาดแผลจกรรจ์ที่เจ้าหล่อนเพิ่งได้รับ
กอดปรกบร่องรอยบวมช้ำบนดวงหน้าที่ยังปรากฏชัดทำให้ชายหนุ่มได้แต่
คำรามในลำคอ

สตรีผู้นี้วิปลาสหรือไร โฉนจึงทำตนเองให้บาดเจ็บอยู่รำไป!

“อดทนหน่อย ข้าจักพาเจ้าไปเรือนหมอมองดี”

“ข้ามิเป็นกระไรเจ้าคะ”

“ดื้อ!”

“ข้ามิได้ดื้อนะเจ้าคะ แต่ข้า โอ้ย!”

จากคำถกเถียงผันเปลี่ยนเป็นเสียงหวีดร้องลั่น เพียงเพราะฝ่ามือแกร่งนั้นกดลงบนแผลโดยไม่ทันให้หล่อนได้ตั้งตัวก่อน ปรางกุมท่อนแขนของตนไว้แน่น ดวงตาที่แสนจะอวดดีในความรู้สึกของคนมองรีนขึ้นด้วยหยาดน้ำแวววาว

“เจ็บก็บอกว่าเจ็บ มันจักเป็นกระไรหนักหนา เพียงบอกความรู้สึกของตนเองออกมา มันจักทำให้เจ้าขาดใจตายหรือไร!”

เพลิงปริศนา

“ซี้ด...”

เสียงสูดปากรี้งทางตาจากบุรุษหนุ่มที่นั่งบนหน้าถมึงทิ้งนับแต่อย่าง
กรายมาถึงเรือนหมอให้หันมอง เห็นดวงหน้าซี้ดเขียวและหยาดเหงื่อเม็ดโต
ผุดพรवारอบกรอบหน้านั้นแล้ว คนมองจึงได้แต่ลอบสบถกับตนเองเพียง
ลำพัง

“สตรีโง่ม”

ดูทีว่คนถูกกล่าวหาจะได้ยิน เพราะนัยน์เนตรงามโศกเหลือบมอง
ใบหน้าตุตัน ก่อนจะสูดปากอีกครั้งเมื่อหมอชราฝนยาใส่บาดแผล

“ขอภัย...แต่อดทนหน่อยหนา ยานี้จักช่วยมิให้แผลเจ้าอักเสบ”

หมอทองดีเอ่ยอย่างใจเย็น แม้จะอดสงสัยมิได้ว่าเหตุใดร่างอรรชรจึง
ได้เจ็บตัวติดกันถึงสองครั้งสองครา เพราะจดจำได้ว่าเมื่อคืนนี้เพิ่งถูกตาม
ตัวไปรักษาเจ้าหล่อนอย่างเร่งด่วนถึงเรือนของขุนคี่หนุ่ม

“แม่หญิง”

เสียงเนิบนาบเอ่ยเรียกเพื่อร้องความสนใจของหญิงสาวกลับคืนมา เมื่อ

ครูเห็นดวงตากลมสวยมองเลยไปยังเลี้ยวหน้าคמกายของหมื่นสุรเสนา ชาย
ชราจึงได้แต่สั่นศีรษะ ด้วยผ่านวัยหนุ่มสาวมาก่อน จึงมองออกได้มียากว่า
นัยน์ตาคุณั้นสื่อความหมายอย่างไร แต่เพราะมิใช่เรื่องของตน หมอทองดี
จึงไม่คิดก้าวล่วง

“เจ้าคะ?”

ปรางวางสายตาบนบาดแผลที่ถูกเย็บอย่างประณีต รู้สึกเวียนศีรษะ
ขึ้นมาครมครันครันเห็นผ้าซับโลหิตที่กองสุมอยู่บนพื้นเรือน

ไหนจะเมื่อตอนเย็บแผลนั้นอีกปะไร ต้องข่มความเจ็บจนแทบขาดใจ
เมื่อเข็มและไหมทิ่มแทงลงบนผิวเนื้อ ด้วยชั่วชีวิตมิเคยเลือดตกยางออก
ถึงเพียงนี้มาก่อน จึงอดก่นด่าความใจเร็วของตนมิได้ บางทีหากมิเยี่ยมหน้า
เข้าไปสอดดั่งที่อำยทหารเลวผู้นั้นว่า หล่อนคงไม่มีอันต้องเจ็บตัว

ทว่าเพียงนึกถึงสาวชาวบ้านผู้แสนน่าสงสารแล้ว รอยยิ้มอ่อนจาง
พลันผุดพรายบนเรียวยาก

‘บุญคุณครานี้ของแม่หญิง ข้าจักมีวันลืมเลยเจ้าคะ’

ร่างมอมแมมนั้นก้มกราบแทบเท้า ก่อนจะหอบร่างสะโหลสะเหลววิ่ง
จากไป เดวว่าคงจะเร่งไปซื้อยามาตำให้แม่ของตนกระมัง

อย่างน้อยวันนี้...หล่อนก็ช่วยชีวิตคนไว้ได้ถึงสองชีวิตเทียวหนา...

“ข้าจักให้ยาไปตำด้วย ต้มทดแทนของเดิมที่ข้าเคยให้ไว้ จักช่วย
ลดไข้และช่วยให้แผลสมานในเร็ววัน รอยช้ำก้นนี้ช่นกัน”

ปรางยกมือแตะพวงแก้มของตนตามคำบอกกล่าวของหมอชรา เริ่ม
รู้สึกครันเนื้อครันตัวขึ้นมา คะเนเอวว่าใช้คงจะได้ถามหาในอีกมิช้า

เห็นหมอทองดีลุกไปสั่งความบางอย่างแก่หมื่นสุรเสนาที่นั่งปั้นหน้า
เคร่งขมกอดดาบของตนเอาไว้ แล้วหันมองออกไปนอกชานเรือน ประหนึ่ง
ทหารที่กำลังเฝ้าระวังภัย หญิงสาวจึงลอบหัวเราะเบาๆ ก่อนจะสะเทือนไป
ถึงแผลบนต้นแขนให้ได้สูดปากอึกรอบ

‘เจ็บก็บอกว่าเจ็บ มันจักเป็นอะไรหนักหนา เพียงบอกความรู้สึกของ

ตนเองออกมา มันจักทำให้เจ้าขาดใจตายหรือไร!

แม้ถ้อยคำนั้นจะมีได้หวานรีนหู แต่กลับทำให้ใจคนฟังอุ่นชานอย่างน่าประหลาด

เพราะเพียงรับรู้ว่าเขายังอาหารกันอยู่บ้าง หาได้ตั้งป้อมชิงชังกันจนมิสนใจใยดีว่าหล่อนจะเป็นตายอย่างไร เพียงเท่านั้นก็มากพอแล้วสำหรับคนที่แสดงออกว่าเกลียดชังกันตลอดมา

“ขอบพระคุณเจ้าค่ะ”

เมื่อเรียวยวกระพุ่มไหว ร่วงสูงจึงพยักหน้ารับอย่างสงวนท่าที แล้วเมินหน้าหนีออกไปด้านนอกชานเรือนอีกครา เสมือนว่ามีสิ่งที่น่าสนใจเป็นหนักหนาอยู่บริเวณนั้น

“ข้าบกรวนคุณพี่สองคราติดแล้ว เราเร่งกลับเข้าวังกันเถิดเจ้าค่ะ ป่านจะนี่...” เสียงหวานพูดพลางหลุบตาลง ไม่กล้าสบสายตาคมกล้า เพราะเกรงว่าจะได้รับความขุ่นเคืองกลับมาให้ร้ายรานใจ

ทว่าในขณะที่กำลังจะลุกขึ้นยืน อาการวิงเวียนศีรษะทำให้ร่างบางปลิวลมชวนเซไปอีกทิศทางหนึ่ง ก่อนที่ท่อนแข็งแกร่งจะสอดเข้าใต้แผ่นหลังรับเอาร่างอ่อนแรงที่เสียหลักไว้ได้ทันทั่วทั้ง

ผิวเนียนวลเนียนร้อนระอุจนบุรุษหนุ่มลัมผัสได้ ใอร้อนจากลมหายใจทำให้ต้องบดกรามอีกครั้ง

“อวดดี!”

ปรางซ้อนตามองกลับโดยพลัน จุดที่กลางตาเจือแวววอดร้อน แต่สีหน้ายังคงเรียบเฉยเสียจนคนมองนึกหงุดหงิดใจ

“ข้ามิได้...”

“ตัวร้อนเช่นนี้แล้วยังจักทะเวนไปที่ใดอีก รังแต่จักสร้างภาระให้คนในวังเสียมิว่า นอนพักอยู่ขณะนี้ให้ไข้ทุเลาลงเสียก่อนค่อยกลับเรือน”

“แต่ข้า...”

“เก็บความอวดดีของเจ้าไว้ใช้คราวอื่น คราวนี้ทำให้เพลามากแล้ว”

“ไม่!”

ข้ามียากอยู่ที่นี้เพียงลำพัง...

ประโยคที่เสียงหวานตั้งใจจะเอื้อนเอ่ยถูกคำต่อว่ายืดยาวนั้นกลบทับไป ปรางจึงลอบขบเม้มริมฝีปากของตน ก่อนจะแกะฝ่ามือใหญ่ออกจากลำตัว แล้วหันหลังกลับเข้าไปในเรือนรักษา

ร่างแบบบางทิ้งตัวลงบนฟูกนอนซ้าๆ ตะแคงหน้าเข้าหาฝาผนังสีทึมพร้อมปิดเปลือกตาลงด้วยความน้อยใจ ทั้งที่รู้ว่าสิ่งที่เขาทำให้ในวันนี้มากเกินไปแล้ว หล่อนมิควรเรียกร้องอะไรไปมากกว่านี้อีก

ความเหน็บหนาวจากพิษไข้ทำให้กายผ่ายผอมซดเข้าหากัน มือเรียวยกขึ้นกอดตนเองไว้ หวังบรรเทาให้ความหนาวสะท้านนั้นคลายลง

ท่าทางเซื่องซึมของอิสตรีเป็นที่หงุดหงิดใจของคนมองอีกครา ตาเรียวจึงตัวดมองโดยไม่คิดสงวนอาการว่าชิงชัง

และที่ชิงชังกว่านั้นคงมีพันทนเองที่มีอาจยับเยียนกายจากไปตามใจปรารถนา เพราะเขาสองข้างกลับพาร่างทรุดตัวนั่งตรึงมูมเดิมพร้อมกอดอวรุฑ์กายไว้ เสมือนว่าจะต้องระงับภัยให้แก่คนที่กำลังจมลงสู่ห้วงนิทรานี้

มิหนานทางตาจึงเหลือบเห็นแผ่นหลังบางสะท้อนขึ้นลงตามลมหายใจอย่างสม่ำเสมอ นัยน์ตาที่แข็งกร้าวพลันอ่อนแสงตาม แต่แล้วบุรุษหนุ่มก็เร่งสลัดศีรษะเพื่อไล่ความคิดพิกลที่กำลังก่อเกิดให้หมดไป

เขานะ...กำลังนึกสงสารสตรีใจร้ายผู้นี้

ไม่มีทางเสียละ

ก่อนที่เสียงแผ่วเบาของคนที่อาจกำลังละเมอเพราะพิษไข้จะดังลอดมาถึงร่างสูงใหญ่ เปรียบดั่งน้ำหยดน้อยไหลซึมเข้าสู่ดวงใจแกร่งกล้าดุจหินผาอย่างซ้าๆ

“อภัยให้ข้าสักครา...มิได้ฤเจ้าคะ”

เปลือกตาเปิดขึ้นอีกครั้งยามได้กลิ่นควันไฟจางๆ ลอยปะทะจมูก
แสงตะวันจากฟากฟ้าลาล่วงไป ทิ้งไว้เพียงความมืดมนบนท้องนาและ
ดวงจันทร์ทาบทองอ่อนบางเหนือคีรีชะ ร่างระหงจึงค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้น
พลงยกมือกวาดคลุ้งขมับของตน

อาการหนาวสั่นทุเลาลง เนกเช่นบริเวณบาดแผลบนหัวไหล่ที่คลาย
ความเจ็บร้าว แต่ยังคงนั่งพักครู่หนึ่งเพื่อให้คุ้นชินกับการเคลื่อนไหว
ร่างกายที่ต้องช้าลงกว่าปกติ

“ตื่นแล้วฤ?”

ดวงตากลมสวยผินมองเจ้าของเสียงโดยพลัน แสดงออกถึงความ
ประหลาดใจระคนดีใจ เพียงได้เห็นใบหน้าคมคายของคนทีหล่อ่นคิดว่าคง
กลับไปนานแล้ว

เมื่อคิดว่าตนเองอาจหลงละเมอด้วยพิษไข้ มือเรียวจึงออกแรงบิด
ท่อนแขนของตนเต็มแรง พอให้ได้เสียงสุดปากและรอยนูนของคมเล็บที่จิก
ลงบนผิวหนัง

ท่าทางของร่างแบบบางอยู่ในคลองตาของนักรบหนุ่มทั้งหมด คีรีชะ
ได้รูปจิ้งลั่นไปมาเสมือนวาระอาใจ ก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะขยับเข้าใกล้คนเจ็บ
ที่นั่งอยู่บนฟูก ถือวิสาสะแนบหลังมือลงบนหน้าผากนูนเกลี้ยงนั้น จนคนที่
ถูกแตะต้องกายอย่างอุกอาจถึงกับผงะถอยหลังไป

“ขอภัย ข้าเพียงแค่อยากแน่ใจว่าไข้เจ้าลดลงแล้วก็เท่านั้น”

ทั้งกิริยาและถ้อยคำมิได้หวานรีนหู ทว่ากลับทำให้ใจอุ่นชานอย่าง
น่าประหลาด ปรางจึงซ่อนอาการขวยเขินเอาไว้ นึกขอบคุณที่บัดนี้รอบข้าง
คงมีเพียงแสงไฟจากตะเกียงดวงน้อยเท่านั้น ร่างนั้นแน่นเบื่องหน้าคงไม่
อาจสังเกตเห็นพวงแก้มแดงโรฟองอาการ

“ข้านี้กว่า...คุณพี่จักกลับไปเสียแล้ว...” เสียงหวานเอ่ยขึ้นอย่างไม่เต็ม
คำ ทว่ายังผินสั้วดวงตาริยารที่วางนั้งอยู่บนใบหน้าของตนจึงรับรู้ได้ถึงความ
ไม่สบอารมณ์จากสายตาคู่ นั้น

“ท่านหมอบไปออกตรวจชาวบ้านฝั่งโน้น จึงฝากข้าเป็นธุระเฝ้าเรือนให้จนกว่าอ้ายเปลวจักกลับมา”

หมื่นสุรเสนาอธิบายรวดเร็ว อ่างถึงลูกมือของหมอทองดีที่ถูกให้वानให้ออกไปเก็บสมุนไพรตั้งแต่ช่วงสาย

เห็นสีหน้าเย็นชาของสตรีตรงหน้าแล้วนึกหงุดหงิดใจขึ้นมาครามครัน ร่างสูงจึงขยับกายออกห่างแล้วกลับไปทรุดตัวลงนั่งที่เดิม มือแกร่งยกสุราที่ยังเหลือค้างอยู่กันถ้วยขึ้นกระดกในรวดเดียว

“คุณพี่ติดสุราด้วยฤๅเจ้าคะ”

ไวกว่าความคิด เพราะกลีบปากสีซีดพลั้งพูดสิ่งที่ตนเองนึกสงสัยออกไป และนั่นจึงเรียกสายตาเฉียบคมจากชายหนุ่มที่นั่งเอียงไปไม่ไกลให้ตัวมอมมาโดยทันที

แต่คราวนี้ปรางไม่คิดหลบเลี่ยงสายตาคุณั้น หล่อมนมองจ้องลึกลงไป ในดวงตาริยารวากับจะค้นไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ ในคราวนี้จึงเป็นนายทหารหนุ่มเสียเองที่ไม่อาจฝืนสู้ดวงตาวาวใสของคนที่ตนเองปักใจชิงชังได้

ปรางผ่อนลมหายใจแผ่วเบา ทั้งห่วงใยและไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้สุราเป็นอาจิณ เพราะเพียงกลิ่นติดกายที่โชยมา ก็พอจะทำให้รับรู้ได้ว่าหลายขวบปีที่ผ่านมา คนตรงหน้าคงมีสุราเมรัยเป็นมิตรแท้

กลีบปากได้รูปขบเม้มเข้าหากันเป็นเชิงขังใจ นึกอยากไต่ถามถึงสิ่งที่รบกวนจิตใจเขา ทว่าเสียห้วงหนึ่งของใจรู้ดีว่าสาเหตุนั้นมีที่มาจากสิ่งใด ถามไถ่ไปก็รังแต่จะทำให้ต้องเจ็บช้ำ ร่างแบบบางจึงฝากคำขอโทษผ่านสายลมไปไม่หวังว่าเสียงแผ่วแผ่วเสมือนพึมพำกับตนเองจะดังลอดไปถึงดวงใจแกร่งกล้าของคนฟัง

ทว่า...เสียงกระซิบแผ่วเบาดุจหยาดน้ำค้างปลิวแตะยอดหญ้า กลับชัดเจนในโสตประสาทของนายทหารหนุ่ม

หมื่นสุรเสนาแสวงทำเป็นมองออกไปด้านนอกชานเรือน เพราะนี่นับเป็นครั้งที่สองที่ถ้อยคำเหล่านั้นสั่นคลอนใจเขา มือใหญ่จึงยกถ้วยกระเบื้อง

ขึ้นจอตริริมฝีปาก หวังให้รสขมปร่าของเหล้าชะล้างอาการแปลกประหลาดที่กำลังเกิดขึ้นในจิตใจให้หมดไป

“อ้ายเปลวมาโน่นแล้ว กลับเรือนเจ้าเถิด ข้าจักไปส่ง” เสียงกังวานว่าเพียงเท่านั้น แล้วจึงลุกขึ้นสะพายอาวุธคู่ใจแนบแผ่นหลัง ท่อนขาแข็งแรงออกเดินนำไปโดยไม่รอให้คนเจ็บได้ทัดทานอะไรอีก

ปรางยืมหันตนเองเพียงลำพัง ยามนี้ไม่มีแม้แต่เงาจะรินไหลหล่อ่นคิดว่าตนเองคงเริ่มชินชากับกิริยามีนตึงเหล่านั้นเสียแล้ว เพราะแม้ท่าทางของเขาคะไรซึ่งเยื่อใย แต่ยังคงมีน้ำใจต่อกันเฉกเช่นที่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันพึงมี เมื่อคิดได้ดังนั้นจึงเร่งสืบเท้าตามหลังเขาไป

แต่ด้วยเพ่งพินคืบจากพิษไข้ ความอ่อนเพลียจึงทำให้ม่านตาของหล่อ่นพร่ามัว ร่างปลิวลมชวนเซ มือเรียวกว่าชายเสื้อของคนที่เดินนำหน้าไปได้ จึงออกแรงกำมันไว้ราวกับนั้นเป็นหลักยึดเดียวที่ตนเองมี

“ขอภัยเจ้าค่ะ ข้าวิงเวียนเพียงเล็กน้อย คุณพี่เดินต่อเถิดเจ้าค่ะ”

ไม่ทันสิ้นประโยคตินัก เพราะร่างสูงกลับเดินอ้อมมาแล้วซ้อนตัวหล่อ่นขึ้นโดยไม่มีคำบอกกล่าว ดวงตาคู้งามจึงเบิกโพลงด้วยอาการตกใจ พร้อมร่างกายที่เกร็งไปหมดทุกส่วนโดยพร้อมเพรียงกัน

“แต่ปล่อยเจ้าเดินไป ข้าว่าค่อนข้างก็ยังไม่ถึงเรือนดอกกระมัง”

เมื่อได้ฟังน้ำเสียงกึ่งตำหนิ ปรางจึงลดสายตาลงแล้วหลุบมองเพียงปลายคางบึกบึน จวบจนมาถึงบริเวณหมู่บ้านของตน

แสงไฟโหมกระพือจากที่ไกลๆ พร้อมทั้งผู้คนที่ยืนอยู่โดยรอบรังความสนใจได้เป็นอย่างดี คิ้วเรียวยาวดัดเข้าหากันขณะพยายามเพ่งมองภาพเหล่านั้น เพียงระลึกได้ว่าสถานที่เกิดเหตุเป็นเรือนของตน ความหวาดวิตกทำให้หญิงสาวหลงลืมอาการอ่อนเพลียที่เกิดขึ้นไปเสียหมดสิ้น

ปรางดั้นลงจากอ้อมแขนอุ่นแล้วเร่งสาวเท้าไปยังบริเวณต้นเพลิง ใจหญิงสั่นระรัวเหลือคณนา กระทั่งเห็นร่างท้วมที่ตนเองนึกหวงกังวลจึงโล่งใจดุจยกภูเขาจากใจใหญ่ออกจากกลางอก

ร่างแบบบางผวาเข้าหาบ่าวชรา กุมมือขึ้นหึ่งของผายนั่นไว้ พलग
เบนสายตาไปยังเรือนมุงจากที่กำลังถูกเปลวไฟลามเลีย

“แม่น້อม! เหตุใดจึงเป็นเยี่ยงนี้ไปได้!”

“บ่าวเองก็มีทราบเจ้าคะ รู้อีกทีเพลิงก็ลุกลามเสียแล้ว จักทำเยี่ยงไร
กันดีเจ้าคะ คุณปราง” นางน้อมว่าเสียงหอบสะท้าน มือเหี่ยวย่นเกาะกุม
ท่อนแขนเรียวเสลาไว้ราวกับจะหาที่พึ่งพิง

ปรางจึงกุมมือนั้นเพื่อปลอมประโลมให้หญิงชราคลายกังวล ก่อนจะ
ระลึกได้ว่าในเรือนมีของสำคัญที่หล่อนเพิ่งได้รับมา จึงถลันเข้าไปภายใน
ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของคนรอบข้างและบุรุษหนุ่มที่เพิ่งสืบเท้ามาทัน

“แม่ปราง!”

หมื่นสุรเสนาตวาดกร้าว ไวเท่าทันความคิด ร่างสูงเร่งติดตามสตรีที่
เขาคิดว่าเจ้าหล่อนคงจะวิปลาสไปเสียแน่แล้วเข้าไปด้านในโดยปราศจาก
ความลังเล

กลุ่มคว้นสีเข้มโอบล้อมไปทั่วทำให้น้ำตาไหลซึมด้วยความแสบเคือง
ก่อนจะลาลึกออกมาเรื่อยๆ เพราะเมื่อครู่เปลอสูดดมเขม่าควันเข้าไป จึงเร่ง
ยกท่อนแขนบดบังจมูกของตนไว้

“เจ้าวิปลาสไปแล้วฤแม่ปราง อยากตายหรือไม่!”

มือที่วางอีกข้างจุดกระซจากร่างปลิวลมที่พยายามจะสาวเท้าไปเบื้อง
หน้าโดยไม่เกรงกลัวต่อภยันตราย

เปลวเพลิงโหมกระหน่ำจากท้ายเรือนขึ้นมา ทว่ายังไม่ทันลุกลามถึง
บริเวณที่ตั้งหิ้งพระ ปรางจึงยกยิ้มด้วยความโล่งใจ ร่างแบบบางวิ่งเข้าไป
หอบเอาโกศใบเล็กพร้อมห่อผ้าขนาดกลางที่วางหลบมุมอยู่ขึ้นแนบลำตัว
สาวเจ้าคงหลงลืมว่าตนเองมีบาดแผลบนต้นแขน การเคลื่อนไหวเกินกำลัง
จึงทำให้ร่างกายเซถลา

“โอ๊ย!”

ความเจ็บแสบลงตั้งแต่ไหล่บางจุดท่อนแขนเรียวเสลา หญิงสาวจึง

ผลปล่อยของในมือร่วงหล่นลงไปในพื้นที่ เว้นเสียแต่โกศมุกที่เจ้าตัวนั้น
กอดไว้แน่นแนบไม่ยอมปล่อยวาง

หมื่นสุรเสนาคำรามก้องในลำคอ ก่อนจะค้อมกายลงเพื่อประคองร่าง
คนที่กุมบาดแผลของตนไว้ แต่ยังไม่วายตัวนั้นจะหยิบห่อผ้าเจ้าปัญหาเสีย
ให้ได้ เขาจึงจำต้องสะกดโทษะที่เกิดขึ้น แล้วพาทั้งคนรับและของขึ้นนั้นออก
มาจากเรือนอย่างทุลักทุเล

ในเสี้ยววินาทีที่กำลังจะเคลื่อนกายพ้นจากปากประตู สายตาเหลือบ
เห็นข้อศอกที่กำลังลุกโชนด้วยเปลวไฟร้อนระอุทำที่จะร่วงหล่นลงมา ดวงตา
รียวจึงเบิกกว้าง เสมือนเป็นกลไกตอบสนองโดยฉับพลันของร่างกาย
เพราะวงแขนโอบรัดเอาร่างแน่นน้อยแนบอุระ ก่อนจะพลิกกายแบบบางออก
ไปให้พ้นจากระยะที่จะเป็นอันตราย หญิงสาวในอ้อมแขนจึงหวีตริองลอนดัง
คนเสียขวัญ

“คุณพี่!”